

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

*Eloisa
James*

AN ORIGINAL SHORT STORY

STORMING
The
CASTLE

Birinci Bölüm

İkametgahı

Phineas Damson, Esq.

Little Ha'penny, Lancashire

İlkbahar Sonu

Her peri masalı bir prens ya da prensesle başlamaz. Bazıları, bir adamı kurbağaya dönüştüren bir öpücükle ya da bir sepet yumurtayı çırpmaya dönüştüren bir yolda yuvarlanmayla başlar. Bir zamanlar uzun boylu ve yakışıklı olanın artık yeşil ve hırıltılı olduğunun fark edilmesiyle başlarlar.

Benim hikayem de bu kategoriye giriyor, çünkü Bayan Philippa Damson bekaretini nişanlısı Rodney Durfey'e, geleceğin Baronet'i Sir Rodney Durfey'e verene kadar hayattan tam olarak ne istediğini fark etmemiştir:

Bir daha asla Rodney'in yakınında olmamak için.

Bu önemli noktayı ancak şimdi, ahırda durup Rodney'e en değerli eşyasını verdikten sonra kombinezonunu yeniden ayarlarken fark etmesi talihsizlikti. Ama bazen, ayaklarının dibinde samanların içinde yayılan bir adama net bir şekilde bakmak, onun hakkında ne hissettiğini anlamak için yeterlidir. Bir anlık zayıflık, on dakikalık rahatsızlık ve şimdi o bir kadındı. Farklı hissediyordu.

Daha anlamlı.

Rodney giysilerini düzeltmek için hiçbir girişimde bulunmadan, "Kahretsin, bu çok güzeldi," dedi. "Bir-" Hayal gücü onu hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu. "En azından benim elimden çok daha sıkı."

Philippa burnunu kırıstırdı. "Artık kalkman gerektiğini düşünmüyor musun?" "O kadar uzun süre bekledim ki bütün gücüm tükendi. Her gün değil bir erkeğin bekaretini kaybetmesi, bilirsin."

Philippa parmaklarıyla saçındaki saman parçalarını tararken, "Ya da bir kadın," diye işaret etti.

"Arkadaşlarım bir stand buldukları andan itibaren etrafı kurcalıyorlar. Artık masum değilsin, bu yüzden açık sözlü olmamın bir önemi yok sanırım. Kendimi senin için sakladım. Hastalık kapmak istemedim."

Annesinin ona öğrettiği görgü kuralları bu özel durumu öngörmüyordu ama Philippa, "Teşekkür ederim," dedi.

Rodney gerinerek, "Gün ışığında böyle parlayan saçlarınla en güzel şey sen değil misin?" dedi. "Şu anda sana on kat daha fazla aşığım Philippa. Ve seni ilk gördüğüm andan beri sevdiğimi biliyorsun, o zamandan beri-"

"Yedi yaşındayken beni kilisede gördüğünden beri," dedi Philippa kasvetli bir sesle.

"Küçük bir melek gibiydin, şimdi daha büyük bir melek oldun. Ve senin Göğüsler cennetten çıkma. Kahretsin, ama bunu bütün gün yapabilirim." Adam Philippa'nın ayak bileğine doğru uzandı ve Philippa tam zamanında geri çekildi. "Ben de

Bu gece pencerene tırmanabilir miyim? Daha önce izin vermediğinizi biliyorum ama St. Mary's'de düğün ilanı çoktan verildi, yani sanki-"

"Hayır," dedi Philippa. "Kesinlikle olmaz. Sen de kendini korumalısın. Ya seyislerden biri geri dönerse?"

Rodney, benim dediği gevşek, pembemsi şeye baktı. Philippa'nın kendini hasta hissetmesine neden olacak bir şekilde kalçasına doğru sarkıyordu. "Eminim şimdiye kadar gördüğün en büyük adam benimdir."

Philippa gözlerini devirdi ve saçlarını örmeye başladı.

"Elbette başka kimseyi görmedin," diye ekledi. "Bunu biliyorum. Bakireydin, doğru. Elbette öyleydin. Kendi yolumu zorlamak zorunda kaldım, biliyorsun."

Biliyordu ve hatırladıkları dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Rodney her zamanki gibi umursamaz bir tavırla, "Gerçi ben de senin için doğru olanı yaptım," dedi. "Ne yaptın?"

"Seninle oynadığımı fark etmedin mi?" diye sordu. "Diddled you tam da yapmam gereken yerde, size kadın zevki yaşıyorum. Önümüzdeki bir yıl içinde günde iki ya da üç kez sevişeceğimizi umuyorum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde yataktan bile çıkmayacağımızı düşünüyorum. Yemek yemek için bile. Babam beni evliliğinin ilk haftasında ekti ve ben de bu geleneği sürdürmeyi hedefliyorum."

Philippa kararını çoktan vermemiş olsaydı, bu işi bitirirdi.

Rodney Durfey'le evlenmeyecekti. Dokuz yaşındayken tüm köye ya onunla ya da hiç kimseyle evlenmeyeceğini söylemiş olmasına rağmen. Kızlığını, kendisini dünyanın en şanslı kızı olarak görenlerin iltifatlarıyla geçirmiş olmasına rağmen.

Her ne kadar ona bekâretini vermiş olsa da, bu durum onu evlenemez hale getirmişti.

Şu anda bu fikirle ilgili hiçbir sorunu yoktu.

"Ben gidiyorum Rodney," dedi.

"Bana veda öpücüğü vermeyecek misin?" dedi, mavi gözleri hâlâ pusluydu. "Hayır."

Ve kendini - dadısının da dediği gibi - bir çiftlik köpeğinden daha acımasız hissederek dışarı çıktı. Uzaklaşırken, bunun tamamen yeni bir his olmadığını fark etti. Rodney'e uzun zamandır biraz kızgındı.

Little Ha'penny'deki Aziz Mary Kilisesi'nde ünlü açıklamasını yaptıktan sonra hiçbir erkek ona bir daha bakmadı. O "şanslı Damson hanımefendisiydi," kaderi bir sonraki Leydi Durfey olmaktı. Dahası, hiç kimse ona Rodney hakkında ne düşündüğünü, soluk mavi gözleri, yuvarlak kalçaları ya da cennet gibi göğsüne nasıl baktığını sormadı.

Annesi bir önceki yaz Philippa'nın elini tutarak ve küçük kızına bakıldığı için ne kadar mutlu olduğunu tekrarlayarak ölmüştü. Babası ona defalarca, bir Bath sezonu masrafından ve zahmetinden ya da -daha da zahmetli olan- vaftiz annesi tarafından sosyeteye kazandırılmak üzere Londra'ya gitmekten kurtulduğu için minnettar olduğunu söylemişti.

Damson'lar ve Durfey'ler Yuletide'yi hep birlikte kutlamış ve Paskalya'da kilisenin önüne kadar birlikte yürümüşlerdi. Ailelerindeki her iki hanım da vefat ettiğinde ... Sör George ve Bay Damson, Esq., daha önce olduğu gibi yan yana yürümeye devam ettiler.

Çocuklarının evliliği, Damson topraklarını Philippa'nın babası da dahil olmak üzere herkes bunun iyi bir fikir olduğu konusunda hemfikir di.

Philippa bir keresinde ona "Benim arazim onunkiyle yan yana uzanıyor" demişti.

Rodney'nin bebeğini çalıp kafasını kestiğinden şikayet etti. "Siz ikiniz bir gün evleneceksiniz ve bu çocuğun sevgisini gösterme şekli. O delikanlının sana nasıl taptığını görmekten mutlu olmalısın."

Yedi yaşından beri herkes ona hep nasıl hissetmesi gerektiğini söylemişti: şanslı, özel, kutlanmış ve güzel.

Ama şimdi midesi bulanıyordu.

Ayrıca kaçıp gitmek istiyordu. Rodney'le evlenmek konusunda fikrini değiştirdiğini söylerse babası bunu asla anlamayacaktı. Bu değildi.

Sanki Rodney'nin zalim, hayvani ya da sevimsiz olduğunu iddia edebilirmiş gibi.

Ve babası az önce ahırda olanları öğrendiği an

-Rodney onunla evlenmek için her şeyi göze alacağından, ne kadar karşı çıkarsa çıksın onu mihraba götürecekti.

Hayır, Rodney'den kaçmak istiyorsa, kaçmak zorundaydı.

Derin bir nefes aldı. Neden bunu ahırdaki o tatsız olaydan sonra değil de dün anlayamamıştı ki? Bu öğleden sonraya kadar Rodney'ye öpücükten fazlasını vermemişti. Bunun yerine, akıntıya kapılmış bir dal gibi sürüklenip gitmiş, Rodney'yle yaşayacağı hayatı hayal bile edememişti. Rodney'le geçireceği *geceleri*.

Ama şimdi ... bir bebek olabilirdi. Durfey Malikânesi'nin cafcamlı tuğla canavarından çok farklı olan ailesinin süslü evine doğru yürürken, bu olasılığı düşünerek endişeleniyordu.

Bebekleri çok severdi; her zaman çay partilerinden kaçıp kreşe gitmeye çalışırdı. Dahası, en mutlu saatlerini Cheshire'da bir doktor olan ve köy çocuklarına bakarken kendisine eşlik etmesine izin veren amcasıyla geçirmişti.

Yine de en büyük ikilemi yaratan o olası bebektir. Hizmetçilerin yaşamı konusunda duygusal değildi. Rodney'nin çocuğunu kölelik hayatına mahkûm edemezdi, ki eğer hamile kalırsa ve yine de evlenmekten kaçarsa hayatı böyle olacaktı.

Zihni rüzgârda dönen bir fırlıdak gibi dönüyordu. Sonunda bir karar verdi: Her şeyi kadere bırakacaktı. Eğer bir bebek olursa, kendini teslim edecekti. O koridorda yürüyecek, gülümseyecek, Leydi Durfey olacaktı. Bu düşünce onu ürpertti.

Ama değilse özgürlüğü çalacaktı.

O gece, Rodney'nin, onun iğrenç terminolojisini kullanırsak, hiçbir şey "yerleştiremediğini" keşfetti.

Philippa hâlâ bunun ne anlama geldiğini ve bundan sonra ne yapacağını düşünüyordu ki, üst kattaki hizmetçi Betty'nin bir şatodan bahsedip durduğunu fark etti. İngiltere'nin başka yerlerinde insanlar şüphesiz Windsor ve Edinburgh'un büyük şatolarından bahsediyorlardı ama Little Ha'penny civarında tartışmaya değer tek bir şato vardı: Pomeroy. Büyük ormanın diğer tarafında duruyordu, kuleleri açık bir günde görülebilecek kadar yüksekti. Philippa yıllarca penceresinden dışarı bakmış ve parlak zırhlı bir şövalyenin kasabadan geçip ona aşık olacağını, onu atının sırtına alıp uzaklara götüreceğini hayal etmişti.

Rodney'den uzakta, şimdi fark etti.

Parlak zırhlı bir şövalye hiç gelmedi; aslında, birkaç yıl önce gerçek bir prens oraya taşınana kadar kale yıllardır boş ve bakımsızdı. Avrupa'da bir yerden gelen bir yabancıydı.

Gerçek bir peri masalında olduğu gibi, prens aşık olup bir prensesle evlenmeden önce Pomeroy Kalesi'nde uzun süre yaşamamıştı. Ya da en azından bir varisle. Kimse bundan emin değildi çünkü Küçük Ha'penny kibar dünyadan çok uzaktaydı. Rodney göğsünü kabartıp babasının bağlantılarıyla övünse de, gerçek şu ki Sör George Durfey evine çok yakın duran bir adamdı. Hatta oğlunu Eton'a göndermek yerine evde bir öğretmenle birlikte tutmuştu.

Babası yıllar önce, "Bu kadar taşralı olmak delikanlı için iyi değil," demişti. Phineas Damson, Esq., bölgedeki diğer tek beyefendiydi ve doğruyu söylemek gerekirse, ne Sör George'la ne de müstakbel damadıyla pek ilgileniyordu. Babamın sevdiği şey savaşları araştırmaktı. Günlerinin büyük bir kısmını çalışma odasında, İspanya ve Mısır gibi yerlerin haritalarıyla çevrili bir şekilde, Yunan savaşlarının hikayelerini özenle tercüme ederek geçiriyordu.

Kısacası, kimse kale ve kraliyet sakinleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve taşralı görünümüne uygun olarak, Küçük Ha'penny'nin iyi sakinlerinin çoğu Prusya prensi taşındıktan sonra ilgilerini kaybetmişti.

"Özür dilerim Betty," dedi Philippa, "bunu bana tekrar anlatabilir misin? Prenses hakkında yani?"

"Şey," dedi Betty önemle, "ben de Bayan Pickle'dan duyduğumu söylüyordum, o da sabah postasının arabacısından duymuş."

"Ve?"

"Bir bebeği oldu. Prensesin yani, Bayan Pickle'ın değil."

"Oh," dedi Philippa. "Çok güzel."

Betty rahat bir tavırla, "Yakında bir tane alacaksın," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsan, genç efendinin tam bir erkek olduğunu anlamak için onun güzel, güçlü kalçalarına bakmak yeterli. Her neyse, şatodaki bu bebek sürekli ağlıyor. Kuzenimin ikincisi gibi sancısı var. Ölecek mi diye merak etmiyorum. Bazıları süt içemiyor ve solup gidiyorlar."

Philippa'nın dudakları gerildi. "Sadece insanlar onlara inek sütü vermekte ısrar ederse."

"Demek istediğim, çocuğun durumu pek iyi değil," dedi Betty. "Arabacı, Manchester'da bulabildiği kadar bakıcı ve doktor bulması gereken bir uşak bıraktığını söyledi."

Philippa, "Çaresiz olmalılar," dedi.

"Bebek bir *prens*. Tabii ki çaresizler. Bir gün şato ona miras kalacak, ama o ölmezse."

Bu kadar kolaydı. Philippa en sade kıyafetleriyle küçük bir çanta hazırladı,

ve babasına bir not yazdı. Sonra köyün ana caddesine doğru ilerledi ve Biscuit and Plow'un arkasında yatan yaşlı sarhoş Fettle'a kendisini Bigger Ha'penny'ye götürmesi için para verdi.

Orada, belirgin bir şekilde gümüş rengine olan ve bu nedenle sinir bozucu bir şekilde tanınabilen saçlarını kapattı ve Londra'ya bir otobüs bileti aldı. Aşağı Pomeroy'da kalabalık bir han avlusunda indi, onca yolcu arasında kimsenin otobüse geri dönmediğini fark etmeyeceğinden oldukça emindi.

Bir saat kadar sonra Pomeroy Kalesi'nin eteklerinde duruyordu.

İkinci Bölüm

Pomeroy Kalesi

Lancashire

Üvey kardeşi Gabriel'in Wick, şato halkının ise Bay Berwick olarak tanıdığı, Warl-Marburg-Baalsfeld Prensi Gabriel Albrecht-Frederick William von Aschenberg'in kâhyası Bay Jonas Berwick cevap vermekte hiç zorlanmazdı. Nadiren.

"Ne yapacağım ben?" Gabriel tekrar sordu. Saçları diken diken olmuştu ve gözlerinin altında morluklara benzeyen koyu halkalar vardı. "Bebek ağlıyor, sonra *o* ağlıyor ve-" Aniden arkasını döndü ama Wick gözyaşına benzeyen bir şeyin parıltısını görmeden önce değil.

"Ah, kahretsin, Gabe," dedi ve uzanıp kardeşini kollarının arasına aldı. "Oğlun bunu başaracak. Ona benim adımları verdin ve sadece bu bile ona başarması için cesaret verecektir."

"Acı çekiyor," dedi Gabriel açıkça. "Bacaklarını yukarı çekiyor ve o kadar çaresizce ağlıyor ki duysanız hasta olursunuz."

Wick biliyordu. Görevini yarıda kesip merdivenlerden yukarı fırlıyor, çocuk odasının önünden geçiyor, sessizce yalvarıyor, adaşının o çaresiz, acı dolu feryadını duymamak için dua ediyordu. "Kate nasıl?"

"Kate Kate'tir," dedi Gabriel yorgun bir sesle. "Onu tutuyor, yürüyor, sonra ağlıyor ama yürümeye devam ediyor. Onu doğru düzgün uyutamıyorum ve eminim bu sütünü de etkiliyor. Yine de onu başka birinin emzirmesine izin vermiyor, sütanneyi denedikten sonra bütün gün ağladığı zamandan sonra değil. Zavallı kadın sarımsak koktuğu için sütünün bebekle uyuşmadığına inanıyor."

"Yeni bakıcı bu konuda ne diyor?" "Onu az önce gönderdim," dedi Gabriel.

Wick aklına bir not aldı. Kadını bulmalı ve ona bir ödeme yapmalıydı. haftalık ücret.

Gabriel elini yorgun bir şekilde saçlarında gezdirerek, "Bu konuda terbiyeliydim," dedi. "Bunun onun hatası olmadığını biliyorum. Ama sürekli başını sallıyordu ve yüzünde öyle üzgün bir ifade vardı ki. Buna dayanamadım. Ayrıca, Kate Jonas'ı bana vermediği sürece onu bırakmaz. Oraya geri dönmeliyim." Bunun yerine bir sandalyeye yığıldı.

"Ben giderim," dedi Wick. "Ben çocuğun amcasıyım. Onu bırakması için Kate'i zorlaman gerekecek. Siz ikiniz birkaç saat kestirirken ben onu gezdiririm. Bunu ona söyle. Portre galerisinde bir aşağı bir yukarı yürüyeceğim."

Gabriel başını kaldırdı, gözleri ağırlaşmıştı. "Bunu asla kabul etmeyecek."

Wick onu ayağa kaldırdı. "Kendini göster, Gabe. Unutma, sen evin efendisisin, *paterfamilias'sın*, kalenin kralısın ve geri kalan tüm bu saçmalıklar. Oğlunu al, bana teslim et ve zavallı karını doğru dürüst uyuması için götür. Kuledeki eski odana gitsen iyi olur çünkü Jonas'ın ağlamasını oradan duyamaz."

Wick kolunu bıraktığında Gabriel gerçekten de sendeledi.

"Uyumayalı ne kadar oldu?" Wick tekrar kolundan tutup onu koridor boyunca çekiştirerek sordu.

"Jonas tam olarak kaç yaşında? İzini kaybettim."

"Daha iki hafta bile olmadı. Kendini ve Kate'i uyutmalısın," dedi Wick ve onu çocuk odasının kapısına doğru itti. Bir dakika sonra yeğenini kucağına almıştı.

"Bir saat uyuyacağım, sonra dönerim," dedi baldızı. Güzel bir kadındı ama şu anda Shakespeare oyunundaki o tuhaf kız kardeşlerden birini andırıyordu. Wick hangi oyun olduğunu hatırlayamıyordu ama izlediği oyunda onlardan üç tane vardı ve Kate de tam onlara uyuyordu. Gözleri kızarmış, yüzü çizilmişti ve etrafındaki havada keder ve korku titreşiyordu. "Sadece biraz süt içti ... en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Bir saatten fazla oldu," dedi Gabriel kararlı bir şekilde ve onu kapıya doğru çekti.

Kocasını kapı aralığında durdurmayı başardı. Wick'e tehditkâr bir ses tonuyla, "Kimsenin ona dokunmasına izin verme," dedi.

Başını salladı.

"Ve ne yaparsanız yapın, eğer o doktor gelirse, bebeğe bir şey vermesine izin vermeyin. Verdiği dozun Jonas'ı daha da hasta ettiğinden eminim ve afyon denemek istedi. Bunun kötü bir fikir olduğunu *biliyorum*."

Kate'i koridora çıkarmayı bağıran kocası, "Ona Çatoya girişi zaten yasaklamıştım," dedi.

Ayak sesleri azalınca Wick bebeğe, Jonas da ona baktı. Sonra Jonas ağzını Wick'in dişlerinin ilginç eksikliğini görebileceği kadar açtı ve yüzü kıpkırmızı olana kadar çığlık attı.

Wick'in kulakları acıdı. Ama göğsünde de bir şey acıyordu. Jonas şimdi doğduğu zamankinden daha zayıf görünüyordu. Gözleri çökmüştü ve ağlamasındaki ateş biraz daha azalmış gibiydi. Yaşlı bir adam gibi görünüyordu, sanki bir ya da iki hafta içinde bütün bir hayatı yaşamış gibiydi.

Wick içinden küfrederek koridora çıktı, sonra bir kat aşağı inerek portre galerisine girdi. Beş dakika yürüdükten sonra Jonas biraz sakinleşti. Yüzünü Wick'in göğsüne çevirdi ve daha sessiz hıçkırdı. Parmağını havada sallamak yerine Wick'in parmağının etrafında kıvırdı.

"Sadece ölme," diye fısıldarken buldu kendini Wick. "Lütfen ölme."

Jonas bitkin bir şekilde hıçkırdı.

Wick yarım saat kadar daha yürüdü, portre galerisine çıktı, koridora çıktı, virajı döndü, koridora geri döndü, portre galerisine geri döndü ... sonunda Jonas uyudu.

Bir süre sonra, arkasındaki taş koridorda ayak sesleri duyuldu. Wick ona doğru dönerken uşaklardan biri, "Bay Berwick, ah, Bay Berwick," diye nefes nefese bağırdı. "Özür dilerim Bay Berwick, ama Bayan Apple yeni bakıcıların ilkinin geldiğini ve görüşme için sizin de orada olmanızı istediğini söyledi."

"Bu nasıl olabilir?" Wick fısıldadı. "Daha dün Manchester'a gönderdim."

Uşak, *Wick'in* kollarında neyi -daha doğrusu *kimi*- tuttuğunu yeni fark etmişti. Parmak uçlarında geriye doğru yürümeye başladı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Müsait olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Wick Jonas'a baktı. Bebek göğsüne yaslanmış, Wick'in gömleğinin bir kıvrımını minik bir eliyle kavramıştı. "Yürümeyi bırakamıyorum," dedi. "Kadını buraya gönderin. Önce Bayan Apple onu görsün, sonra ben bakarım."

On beş dakika sonra Wick galerinin en ucuna yirminci ya da belki de kırkinci kez ulaşmıştı ve kapı açılıp bakıcı içeri girdiğinde diğer yöne doğru yürümek için geri dönüyordu. İlk düşüncesi onun çok genç olduğuydu.

Manchester'a bir uşak göndermiş ve en az ikişer tane olmak üzere deneyimli dadı ve doktor bulması için kesin talimat vermişti. Bebeğin bakıma ihtiyacı yoktu.

Yuvalanacak güzel bir göğüs: Neyi olduğunu anlayabilecek birine ihtiyacı vardı.

Ama Wick, Jonas'ı uyuturken attığı aynı düzgün adımlarla odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Kız onun gözleriyle karşılaşmadı; bebeğe bakıyordu.

"İsminiz ve çocuklarla ilgili deneyiminiz?" diye sordu hızlıca, her şeyi iki dakika içinde bitirmeyi düşünüyordu. Kızın şapkasından parlak saç telleri görünüyordu ve gözleri yosun yeşiliydi. Ayrıca, tamamen nefis bir göğsü vardı ... asla yapmazdı. Bir hafta içinde uşakları yumruk yumruğa getirirdi.

Onun sorusunu duymamış gibiydi. Onun yerine doğruca yanına geldi ve Jonas'ın yüzüne baktı. "Su istiyor, bu kesin."

"Bebekler su içmez," dedi Wick ve bundan önce hiç bebek kucağına almadığı gerçeğini bir kenara bıraktı. "Bebekler süt içer." Bu bariz gerçeği bilmemesi, işine karşı bir başka darbe oldu.

"Eğer titremeleri varsa, suya da ihtiyaçları vardır."

"Bebeklerle ne kadar deneyiminiz oldu?" Yeğenine daha yakından bakarken ensesini görebiliyordu. En ince porselen gibi narin, soluk ve yarı saydamdı. "Uzun zamandır mı dadılık yapıyorsun?" Sonra da boynuna bakmasından rahatsız olarak ekledi: "Daha çok gençsin."

"Çok fazla deneyimim yok ama sahip olduklarım doğru türden," dedi nihayet ona bakarak. Zihinsel olarak onun gözleri hakkındaki değerlendirmesini gözden geçirdi: sonuçta yosun yeşili değil, fırtınalı bir günde denizin yeşiliydi.

Wick kasıklarında rahatsız edici bir sıcaklık hissetti. Hizmetkâr arkadaşlarından birini süzmek için uşaklarla sıraya girerse lanetlenirdi.

Kadınların ona göre olmadığını uzun zaman önce kabul etmişti. Doğru, büyük bir dükün oğluydu, her ne kadar uzak Marburg'da bir büyük dük olsa da. Ama o

battaniyenin yanlış tarafında doğmuştu. Bir şatoda büyümüşü ama yine de bir piçti; bu da saygın bir soydan gelen biriyle evlenemeyeceği anlamına geliyordu. Ve şüpheli soyuna aldırış etmeyecek bir sütçü kızla yetinemeyecek kadar eğitimliydi.

"Doğru deneyim ne tür bir deneyimdir?" diye sordu.

Ama tekrar yanına eğilmişti ve bebeğin yüzünü inceliyordu. "Görünüşünü beğenmedim," dedi dudaklarını büzerek. O dudaklar gül rengindeydi.

Wick onun dudaklarının arasından Jonas'a baktı. "En azından uyuyor," dedi. "Bütün gece ağladı."

"Acı yüzünden," dedi. "Onu bana versen iyi olur. Biz İlk iş olarak ona biraz su içirmeliyiz, sonra sütle ilgileniriz."

O daha ne olduğunu anlamadan, ellerini bebeğin etrafına doladı ve onu Wick'in kollarından ustalıkla kaldırdı. "İşte! Bunu yapamazsın," dedi Wick, Gabriel'in ya da Tanrı korusun Kate'in, bir yabancının bebeği almasına izin verdiğini bildiği düşüncesiyle telaşlanmıştı.

Ama kız-

"Adın ne demiştin?" diye sordu.

Jonas'a bakmadan önce battaniyenin kıvrımını Jonas'ın yüzünün altına sıkıştırmayı bitirdi. "Ben yapmadım," dedi. "Ben Philippa Damson'ım."

"Reçel gibi mi?" Wick sordu. Reçel kadar tatlıydı ve adının bu kısmı ona çok yakışıyordu. Yalamak isterdi-

Zihnini uzaklaştırdı.

"Aynen reçel gibi," dedi ve kapıya doğru döndü. "Şimdi gelin Bay Berwick. Bu bebeğin acilen suya ihtiyacı var."

Wick bir süre onun ardından baktı.

Kapıda omzunun üzerinden baktı. "Bana mutfağı göstermelisin."

"Mutfak mı?" diye yineledi, Jonas'ı ondan nasıl alacağını anlamaya çalışıyordu.

onu uyandırmadan kollarına aldı. Gabriel onu asla affetmeyecekti. O bile

Kate'in nasıl tepki vereceğini düşünmek istemiyordu. "Bakın, bebeği bana geri vermelisiniz. Majestelerine Jonas'ı sadece ve sadece benim kucağıma alacağıma söz verdim.

-Yani, genç prens."

"Suya ihtiyacı var," dedi Bayan Damson. "Yoksa ölecek." Tekrar yere baktı. "Aslında geceyi çıkaramama ihtimali var. Bebekler yeterince su içmezlerse çok çabuk ölürlər."

Wick öne doğru yürüdü ve önündeki kapıyı iterek açtı. "Doğruca koridorun sonuna gidin ve iki kat aşağı inin."

Mutfağa vardıklarında, dokuz ya da on kafa neredeyse aynı yöne dönmüştü.

Birlikte. Kalenin mutfağı taş zeminli geniş bir alandı. Çalışma masaları odanın dört bir yanına dizilmiş, temizlenmiş ve her boy ve şekilde bakır tavalarla kaplanmıştı. Mutfak her zamanki gibi insanlarla doluydu: aşçı, üç mutfak hizmetçisi, bir sütçü kız ve bir taraftaki lavaboda çalışan birkaç bulaşıkçı kız.

Aşçı Madam Troisgros hariç, Wick'i görünce hepsi birden ayağa fırlamıştı. Şato personelinin zaten karmaşık olan hiyerarşisi, Wick'in prensle olan ilişkisi nedeniyle daha da karmaşıklaşmıştı. Gabriel (ki böyle bir eğilimi yoktu) kardeşliklerini gizli tutmak istese bile, yaşlı teyzelerinden biri düzenli olarak Wick'i kardeşi Gabriel'e tercih ettiğini açıklayarak kibar topluluğu şok etmekten zevk alıyordu.

Genç bir bakıcı kendini aşçıdan oldukça aşağıda, sütçü kızdan ise kesinlikle yukarıda görürdü. Yine de Philippa Damson o mutfağa evin hanımı gibi girdi. Gözünü hiç şaşmadan, odadaki herkesten iki kat daha geniş ve dört kat daha sert bir kadın olan aşçıya dikti.

Madam Troisgros, "Bu *da ne demek oluyor?*" diye çıkıştı.

Bayan Damson nefes almak için duraklamadan, acil olsa da büyüleyici bir Fransızcaya başladı. Herkesin görebileceği gibi, küçük prensi kollarına almıştı. Suya ihtiyacı vardı ama bu özel bir su olmalıydı, kaynatılmış ve soğutulmuş su. Ve

Ayrıca başka bir tencerede kaynatılıp soğutulacak bir beze, temiz keten bir beze ihtiyacı vardı.

Wick, Madam Troisgros'un gözlerinin, eğer böyle bir şey varsa, kuduz bir Fransız sansarına benzediğini düşündü; küçük ve oldukça çılgın görünüyordu. Şüphesiz reddetmek için ağzını açtığı anda, Bayan Damson mutfaktan geçerek ona doğru yürüdü.

Prens yüzünü koruyan örtüyü geri çekerek, "*Regardez*," dedi.

Madam Troisgros o küçük, bitkin yüzle karşılaşınca irkildi ve Kepçesiyle bir sandalyeyi işaret etti. Bayan Damson itaatkâr bir şekilde oturdu. Birkaç dakika sonra, tertemiz bir çarşaf parçası onaylaması için Bayan Damson'a gösterildi ve ardından dikkatlice kaynar su dolu bir tencereye yerleştirildi.

Herkes Jonas'ı uyutmaya çalışırken oda bir kilise kadar sessiz kalsa da daha fazla hizmetçi mutfağa akın etmeye başladı. Kâhya göründü ve arka planda gezinmeye başladı; iki ya da üç uşak ön salondaki görevlerini terk etmiş olacaklar ki şimdi sessizce duvarlara yaslanmış duruyorlardı. Bıçakçı çocuk mallarını bilemeyi bırakmış, üç ayaklı bir taburede ağzı açık oturuyordu.

"Gezinmeyi bırak!" Bayan Damson alçak bir sesle Wick'e emretti. "Bebekler gergin etkilerden hoşlanmazlar."

"Gabriel uyanmış olabilir; galeride bizi arıyor olabilir," dedi Wick, kardeşine toplum içinde genellikle Majesteleri diye hitap ettiğini tamamen unutarak. Bayan Damson öyle bir kadındı işte. Bir erkeğin aklını başından alırdı.

"Prens uyandığında yerimizi bildirmesi için yatak odasının önüne bir uşak göndermeye ne dersiniz? Bu arada, ben ellerimi yıkarken sen de bebeği almalısın," dedi ve Jonas'ı bir puding taşır gibi telaşsız bir şekilde Wick'in kollarına bıraktı.

Wick'e göre Jonas bir saat öncesinden bile daha kötü görünüyordu. Cildi Gözlerinin etrafı morluğun koyu mavisiydi. Küçük burnu

Yüzünün etrafındaki deri çekilmiş gibiydi. Olağanüstü çirkin bir bebektir ve bu durum Wick'in yeğenini bu halde gördüğünde hissettiği saf keder ve panik duygusunu yatıştırmaya yetmedi.

"Çok geç değil, değil mi?" dediğini duydu. Mutfaktaki herkes dondu kaldı.

Bayan Damson ellerini yıkamıştı ve şimdi de ve kaynamış, soğumuş su dolu tencereye daldırdı. "Kesinlikle olmaz," dedi sertçe. "Otur."

Wick hiç emir almadığı gerçeğini biraz şaşkınlıkla düşündü. Kendi kardeşi hariç, ama o oturdu. Eğildi ve ıslak bezin köşesini bebeğin ağzına soktu. Refleks olarak emdi, süt olmadığını anladı ve acı dolu bir çığlık attı. Elinden geldiğince çabuk, bezi tekrar daldırdı, tekrar dudaklarına götürdü. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Çok pis bir işti. Birkaç dakika içinde bebek ıslandı, Wick ıslandı ve Bayan Damson'ın elbisesine su sıçradı. Ama Jonas yutkunmaya devam etti ve kısa süre sonra sadece emme aralarında ağlamaya başladı.

"Bağırsak hareketlerinin normal olup olmadığını biliyor musunuz?" Bayan Damson sordu.

Wick gözlerini kırptırdı. "En ufak bir fikrim bile yok."

Hizmetçiye döndü. "Bayan Apple, soruma yardımcı olabilir misiniz?"

"İstedığınız Lily," dedi Bayan Apple. Başıyla bir işaret yaparak uşak uygun hizmetçiye getirsin.

Wick, "Bebeğin sadece suya ihtiyacı olduğunu kastetmiş olamazsınız," dedi. "Geçen hafta buraya gelen bakıcılardan biri siyatik guttu olduğunu söyledi."

"Gut hastalığı mı? Pek olası değil. Bence kolik," dedi Bayan Damson. "Çocuğu mutlaka bir doktor görmüştür?"

"Evet, ama pek umutlu değildi. Jonas'ın kolik olamayacak kadar hasta olduğunu söyledi. Önce bebeğin bağırsaklarında taş olduğunu düşündü, sonra da

quartan ague. D n bağırsaklarını temizlemek için bir kusturucu denedi ama Jonas'ın kusmasına neden oldu ve bunun üzerine prenses doktorun  atodan çıkmasını emretti." "Kesinlikle haklıydı," diye gözlemledi Bayan Damson.

"Bu  ocuğun

daha fazla sıvı, daha az değıl."

"Manchester'a başka doktorlar çağırdım. Birilerinde ona verebilecekleri bir ilaç olmalı. Doktor bir sonraki aşamada Dalby Carmel'i denemeyi planlıyordu, öyle bir şey i te."

"Dalby'nin gaz gidericisi," dedi Bayan Damson bariz bir küçümsemeyle. "Ve sanırım hint yağı da  yle."

"Annesi daha kesin bir şey söyleyebilir. Sanırım afyon da  nermi ti ama Majesteleri buna karşı  ıktı."

"Hiçbir ilaç i e yaramayacak," diye açıkladı ve bezi bir kez daha tencereye daldırdı.

Mutfak personelinden toplu bir nefes alma sesi duyuldu. "İlaç yok," Wick tekrarladı, kalbi hızlanıyordu. "Ama sen dedin ki-"

"Basit bir kolik," dedi Bayan Damson. "Daha önce de görmüştüm. Midesinde  u anda sütü sevmeyen bir şeyler var. Ama çok uzun süre susuz ya da sütsüz kalmazsa bu yüzden  lmez."

O anda mutfağın kapısı pat diye açıldı ve vahşi gözlü bir hayalet içeri daldı. "Bunu nasıl yaparsın, Wick?" Kate Jonas'a doğıru koşarak bağırdı.

Bayan Damson, Jonas'ı Wick'in kollarından aldı ve sanki ağızında tereyağı erimeyecekmi  gibi görünen prensese döndü. Bebeğı doğıruca annesinin kollarına bıraktı. "Oğlunuz iyi olacak. Gördünüz mü? Ağılamıyor."

Kate'in ağız sıkı bir çizgiye d nm   t  ve sanki bu davetsiz misafir i galci bir ordunun par asıymı  gibi ters ters baktı. "Sen de kimsin?" diye tersledi.

"O senin yeni bakıcın," diye araya girdi Wick. Bayan Damson'ın duruma sakın bir şekilde h kim olmasının tam da onların istediğı  ey olduğına çoktan karar vermişti.

gerekli. "Jonas'a su verdi Kate. O da hepsini içti. Bence şimdiden daha iyi görünüyor."

"*İslanmış*," diye bağırdı Kate dehşetle. "Şimdi üşütecek. O- o- o -" Bebeğini kucaklayarak başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Bayan Damson şaşırmamış görünüyordu. Yeni hanımının peşinden koşmak yerine Madam Troisgros'a döndü ve Fransızca olarak yardımları için teşekkür etti. Sonra İngilizceye geçti ve mutfaktaki diğer herkese teşekkür etti. Ve son olarak, çocuk odasından sorumlu hizmetçi Lily ile Jonas'ın bezlerinde tam olarak ne tür birikintiler yaptığı konusunda ayrıntılı bir tartışma yaptı.

"Yeşiller mi?" diye soruyordu. "Ve nasıl kokuyorlar?"

İlk pozisyonunu alacak yaşta biri gibi görünmüyordu. Wick yine de ona bakmaktan kendini alamıyordu: dudaklarının gül rengine ve ıslak elbisesinin göğsüne yapışmasına. Çok güzel bir göğüsdü.

Çok güzel.

Wick odaya şöyle bir baktı ve uşakların da - ağız açık kalan bıçaklı çocuktan bahsetmiyorum bile - aynı gerçeği fark ettiklerini gördü. Başını sallayarak onları mutfaktan dışarı fırlattı.

Bu arada Bayan Damson, Lily'ye günde üç kez kaynatılmış su götürmesi konusunda talimatlar veriyordu. Wick'in daha önce gördüğü hiçbir bakıcıya benzemiyordu, zaten çok fazla bakıcı da görmemişti.

Belki de hizmetçiler gençken böyle ses çıkarıyorlardı. Ama bu fikir de uymadı.

O bir hanımefendiydi, diye düşündü Wick birden. Kaliteli. Bunu hemen fark etmemesine şaşırmıştı ama nedenini biliyordu: çünkü İngiliz değildi. Sahip olduğu her şey üzerine bahse girerdi ki kızın sesi bir hanımefendininkine benziyordu ama aradaki farkı anlayacak kadar iyi bir dili yoktu.

Ama sonra dikkatle dinledi ve farkı anlayabildiğini fark etti. Ne de olsa Gabriel'le birlikte küçükken Oxford'a gitmişlerdi.

Gabriel bu kaleyi ele geçirmeden önce. Wick onun sesini, hem tatlı hem de biraz küstah sesini tanıdı... Bu bir hanımefendinin sesiydi, bir dadının değil.

Mutfağında bir guguk kuşu vardı.

Kate o telaşlı haliyle açıkçası uygunsuz bir Çey fark etmemişti. Madam Troisgros da Fransızca bilen birini bulduğuna çok sevinmiş, bakıcının kökenini düşünmemişti. Lily'nin kovulmasıyla aşçı şimdi Bayan Damson'a pişirmek zorunda kaldığı iğrenç sebzeleri, sadece domuzlara ya da *cochonlara* uygun korkunç yumruları anlatıyordu. Bayan Damson da başını sallıyor ve ona sempati duyuyordu.

Bir hanımefendi gibi. Fransızca konuşan, şüphesiz iyi bir evlilikle yetiştirilmiş bir hanımefendi.

Wick baldırının iç kısmından ayakkabılarına doğru su aktığını fark etti. Bayan Damson'da pantolonu ıslak bir adamı bile acıktıran bir şey vardı. Şehvet dolu. İyi hizmetkârların sadece birbirleri için hissedebilecekleri, asla ve asla hizmet ettikleri hanımlar için hissedemeyecekleri duygular. Wick kesinlikle kendisine bu tür uygunsuz arzulara izin vermiyordu.

Böylece Bayan Damson'a doğumuyla ilgili hiçbir şey söylememeye karar verdi. Eğer Bayan Damson anlaşılmaz bir nedenden ötürü kendisini sadece bakıcı olarak tanıtan bir hanımefendiyse, o zaman ona göre değildi, bir prensin piç kardeşine göre de değildi.

Ama belki de, eğer yanılıyorsa ve o bir hanımefendi değilse ...

Bir eÇ aradığından değil elbette. Ama geçen yıl boyunca Gabriel'in Kate'in elini tutmaktan hoşlandığını, karısını kollarının arasına aldığını, kimsenin bakmadığını düğündüğü anlarda onu öptüğünü fark etmişti.

Marburg'a geri döndüğünde, kral Wick'i şimdiye kadar eşleştirdi, onu bir beyefendinin üçüncü veya dördüncü kızına verirdi, kraliyet ailesine herhangi bir şekilde bağlı olmaktan minnettar bir kadın, babası

Wick'in soysuz doğumunu isteyerek görmezden geldi. Ama burada, İngiltere'de, ağabeyinin kâhyası olmaya gönüllü olmuştu. Şatoyu yönetmeyi seçmişti ve bu işte çok iyiydi.

Bu seçimin geleceği için ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. Bir hizmetkâr olarak, hizmet hiyerarşisinde ne kadar yüksekte olursa olsun, o bir hizmetkârdı. Asla bir beyefendinin kızıyla evlenemeyecekti. Ve bunu kabullenmiş, ne hanımefendi ne de hizmetçi olan ama bir süreliğine yatağını paylaşmaktan mutlu olan neşeli kadınlarla tanışmak için ara sıra Londra'ya gitmekle yetinmişti.

En azından kardeşi aşık olana kadar.

Bir gece, bebek doğmadan önce, gece vizitelerini yapıyordu ve Gabriel'in çalışma odasından gelen kahkahasını fark etti. Şakanın ne olduğunu öğrenmek için elini kapıya dayamıştı ki, baldızının boğuk ve yalvaran bir sesle soluğunu tuttuğunu duydu ve kardeşinin kahkahasının basit bir şakadan çok daha farklı bir şeyden kaynaklandığını fark etti.

Söylemeye gerek yok, içeri girmede.

Yine de, karısının mutlaka bir hizmetçi olması gerektiği göz önüne alındığında, kendine bir eşe ihtiyacı olmadığını söylemeye çalışıyordu. Ne de olsa Kate bir kontun torunuydu. Bir prensle evlenmek için mükemmel bir insandı. Gabriel onunla tanıştığı için olağanüstü şanslıydı.

Dünyada çok az Kate vardı ve hiçbiri piçlerle eşleşmemişti.

Ama yine de ... Bayan Damson'ın kuşkusuz lezzetli figürünü mutfaktan takip ederken, hayatında ilk kez, belki de bir hizmetçiyle evlenebileceğini düşündü.

Eğer hizmetçi bir hanımefendiyse.

Üçüncü Bölüm

Philippa, şeytani derecede yakışıklı Bay Berwick'in önünde mutfaktan çıkarken kendini son derece mahcup hissediyordu. Aslında, onun hemen arkasında olduğunu düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu.

Ki bu çok saçmaydı. Saçma.

Tanrı aşkına, o bir majordomoydu. Bir uşak. Annesi, bırakın sesini, bir uşağın profilini bile fark ettiği düşüncesiyle mezarında ters dönerdi.

Doğru, hayatında gördüğü en yakışıklı uşaktı. Saçlarını aile uşakları Quirbles'ın yaptığı gibi küçük bir torba içinde toplamamıştı. Bunun yerine, kaşlarını vurgulayacak şekilde yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Kaşları gözlerinin üzerinde tepe oluşturunuyordu.

Ve o gözler ... bir kartal gibi vahşi ve gururluydu. Bir uşak gibi değil. Uşak gibi değildi.

Bunu gören sadece o da değildi. Mutfağa döndüklerinde, hepsi içgüdüsel olarak onun bir uşak değil de bir beyefendi olduğunu düşünmüşlerdi.

Büyüleyici.

Aklı bebeğe döndü. Jonas'ın sadece çok kötü bir kolik vakası geçirdiğinden neredeyse emindi. Amcasına vizitelerinde eşlik ederken birkaç kez ve bir kez de Little Ha'penny'de görmüştü. Ama asıl endişe verici soru, eğer adını doğru hatırlıyorsa, bebekte intussusepsiyon denen bir şey olup olmadığıydı. Bu, bağırsakların ters yöne gittiği ve kim ne yaparsa yapsın bebeğin öldüğü bir durumdu.

Biraz daha hızlı yürümeye başladı. Bu olasılıktan prensese bahsetmenin bir anlamı yoktu çünkü bu onu sebepsiz yere korkutacaktı. Eğer intussusepsiyon ise, yapılacak bir şey yoktu. Ama amcasının ona bağırsak düğümlenmesine her zaman çok yavaş bir nabzın eşlik ettiğini söylediğinden oldukça emindi. Jonas'ın nabızı gayet normal görünüyordu ve zaten Lily de Jonas'ın dışkısında kan görmediğini söylemişti.

Yapması gereken her şeyi aklından geçirmeye başladı: Her şeyden önce Jonas'ın annesini rahatlatmak. Sonra Jonas'a ılık bir banyo yaptırmak ve karnına biraz masaj yapmak. Çantasında üzerine sürebileceği biraz balsam vardı.

Amcası masajın iyi gelmediğine inanıyordu, ama en azından iyi gelmiyordu. ruhların ya da bol miktarda hint yağının yaptığı gibi değil. Amcası her zaman bazı bebeklerin bağırsaklarının düzgün bir şekilde sindirime hazır olmadığını söylerdi.

"Beklemekten başka yapacak bir şey yok," dedi yüksek sesle, amcasının Yeni annelere kaba tavsiyeler.

"Ne dedin sen?" Bay Berwick onun arkasından konuştu.

Dumanlı yabancı tonuyla sesi bile büyüleyiciydi.

Arkasına dönmedi ama merdivenlerden yukarı doğru yürümeye devam etti. "Çocuk odası için doğru yöne gittiğime inanıyorum?"

"Jonas'ı gezdirdiğim portre galerisinin hemen üstünde, yani bir uçuşumuz daha var."

Philippa'nın bacakları ağrımaya başlamıştı. Pomeroy Şatosu'nda bakıcı olmak onu kesinlikle daha güçlü kılacaktı.

"Fransızcayı nasıl öğrendin?" diye sordu arkasından gelen ses.

Ayağı basamakta duraksadı, sonra hızla, "Teyzem Fransız'dı," dedi. Bu doğru değildi ve Philippa yalan söylemekten hiç hoşlanmazdı. Tam bir İngiliz soyundan geliyordu ve egzotizmle ilgili tek iddiası arada bir ortaya çıkan kızıl saçlarıydı.

"Teyzen Fransız mıydı?"

"Evet," dedi kesin bir ifadeyle.

"Ama annen Fransız değil miydi?"

Philippa paniğe kapıldı ama buluşunu havada tutmayı başardı. "Teyzem baba tarafından, yani bir Fransız manastırında büyümüş ve bir süre sonra İngiltere'de babama katılmış."

Bay Berwick kısa bir duraksamadan sonra, "Ne kadar sıra dışı," dedi. "Manastırların genellikle genç hanımlar yetiştirdiği izlenimine kapılmıştım. Ailenizin dünyadan elini eteğini çektiğini ima etmek istemem, Bayan Damson."

Philippa çılgınca, "Ah, var," dedi. "Hem de çok aşağılarda. Bir pozisyon bulmam gerekiyor, görüyorsunuz. Çünkü çok aşağıdayız."

"Ne kadar uzakta?" Bay Berwick ilgiyle sordu.

Durdu, nefes almak için olduğu kadar ona ters ters bakmak için de. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Melodramdaki bir kadın kahraman gibi konuşuyorsun," diye işaret etti. kapıyı açmak için onun önüne geçti.

"Yaşadığımız zorluklarla alay etmemelisin. Ailem için yürek parçalayıcı bir durum!" diye çıkıştı ve söz konusu ailenin var olmadığını hatırlamadan önce erdemli bir öfke dalgası hissetti.

Adam ona baktı ve kız onun gözlerinde gözlerini kırptırmasına neden olan bir şey gördü. "Kendini ne balık ne de kuş gibi hissediyor olmalısın."

Philippa yutkundu. Hissettiği şey, hiçbir genç hanımın hissetmemesi gereken bir şeydi.

hissettiğini söyledi. "Kesinlikle," dedi. "Kümes hayvanı, balık, kim bilir neyim ben?"

Kapıyı açarken şimşek gibi bir gülümsemeyle, "Sen Jonas'ın bakıcısısın," dedi.

Az önce söylediği şeyi düşünerek yürüdü: kalede bir pozisyon elde etmişti.

Ve şimdi bir pozisyonu vardı, artık bir hanımefendi değildi. Kendini oldukça tuhaf hissediyordu. Babası pek fazla hizmetçi çalıştırmazdı ama tabii ki bazıları vardı. Quirbles ve kapıya bakan bir uşak, mutfak personeli, üst kattaki hizmetçi, alt kattaki hizmetçi ve geri kalan her şeyi yapan bir çocukla büyümüştü. Ve şimdi o da onların arasına katılmıştı. Bir hanımefendiden ziyade onlardan biriydi.

Çocuk odasının kapısına vardıklarında, içgüdüsel olarak Bay Berwick'in kapıyı açmasını bekledi, ama onun yerine Bay Berwick kapıyı iterek açtı ve önden gitti. Bir an için onun geniş sırtına bakıp gözlerini kırptırdı ve uşağın her zaman bir bakıcıdan önce geldiğini fark etti.

"Kate," diyordu, "yeni bakıcı çok duyarlı. Jonas'ın suya ihtiyacı olduğunu biliyordu ve ona vermeden önce suyu kaynatmış."

Philippa onun arkasından çıktı. Jonas'ın annesi bir sandalyede oturuyordu.

bebeği kucagında tutuyordu. Prensesin yüzünde, Philippa'nın amcası ziyarete geldiğinde diğer annelerin yüzünde gördüğü aynı hırpalanmış, dehşete düşmüş ifade vardı. İçgüdüsel olarak ona doğru gitti ve sandalyenin yanında diz çöktü. "Jonas yaşayacak," dedi elinden geldiğince güçlü bir sesle. "O ölmeyecek."

"Elbette yapmayacak," dedi Majesteleri. Ama gözleri periliydi. "Bu Bayan Damson," dedi Bay Berwick. "Jonas'ın yeni dadısı."

Prenses onu duymamış gibiydi. Yukarı baktı ve sordu, "Wick, Bu kişi kim ve nereden geldi?"

Bay Berwick, Philippa'ya nerede yaşadığını hiç sormamış olmasına rağmen, bir an bile tereddüt etmeden, "Bu Manchester'dan gelen yeni bakıcınız," dedi. "Bayan Damson saygın doktorlardan aldığı yüksek referanslarla geldi. Genç görüldüğünü biliyorum ama baktığı çocuklar sıradan bebekler değil, özel vakalardı."

Prenses yan gözle hâlâ sandalyesinin yanında diz çökmüş olan Philippa'ya baktı. "Hasta bebekler," diye nefes aldı. "Hasta bebeklerle sen ilgileniyorsun." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Oğlumun nesi var biliyor musun?"

"Koliği var," dedi Philippa. "Sadece kolik olduğundan neredeyse eminim. Ona mucize bir ilaç veremem, çünkü öyle bir ilaç yok. Ve ben, yani Manchester'da birlikte çalıştığım saygın doktorlar, koliğin bir bebeğin atlatması gereken bir şey olduğunu kuvvetle hissediyoruz."

Prenses oğluna baktı. "Emin misiniz? Buradaki doktor Jonas'ın kolik olamayacak kadar sıcak olduğunu söyledi. Arada bir ateşi çıkıyor gibi. Emzirdikten sonra o kadar çok çığlık atıyor ki zor nefes alıyor gibi görünüyor. İctikten sonra karnına dokunsanız bile ağlıyor ve ağlıyor."

"Kötü bir vakası var. Ama yine de sadece kolik. Bunu atlatacaktır."

Bay Berwick, "Ve söylediği her şeyi doğrulayacak olan doktorlar Manchester'dan yola çıktılar," dedi.

Philippa bir endişe hissetti. Amcasının fikirleri alışılmışın dışındaydı ve Manchester'daki doktorların daha çok ilaç dağıtmakla ilgilendikleri izlenimine kapılmıştı. Amcası, hastalık ne olursa olsun, ilaçların yarardan çok zarar getirdiğine inanıyordu.

"Ama benim *sütüm*," dedi prenses. Sonra gözlerini kırıştırdı ve Mr. Berwick. "Kışt." Bir anda kapıdan çıkıp kayboldu.

Her şey biraz tuhaftı. Philippa da babası gibi aile uşaklarına çok düşküncü. Ama Quirbles'a asla *kışt* demezdi. Bu hiç uygun olmazdı ve onu gücendirebilirdi.

Prenses, "Jonas'ı ben zehirliyorum, değil mi?" dedi. "Sorun benim sütüm. Kendi bebeğimi öldürüyorum." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

Philippa ayağa kalktı; dizleri ağrımaya başlamıştı. "Hayır, çocuğunuzu zehirlemiyorsunuz. Onun senin sütüne ihtiyacı var ve aslında sen

ona kendiniz bakarak mükemmel bir şey yaptınız. Dramatik bir yeteneğiniz var, Majesteleri."

"Aslında bilmiyorum," dedi prenses yorgun bir ifadeyle, başını sandalyesinin arkalığına yaslamak için eğerek. "Normal halimde çok mantıklı biriyimdir. Ama o doğduğundan beri her şey çok kötü oldu. Berbat olduğundan bahsetmiyorum," diye ekledi.

Philippa eğildi ve bebeği ondan aldı. "Bu çocuğun dinlenmeye ihtiyacı var. Uyumazsan sütün kesilecek."

"Sütüm . . . Onu ne zaman beslesem çığlık atıyor, bu da kalbimi kırıyor. Ses tüm kaleye yayılıyor. Sadece uyuduğu ve ağlamadığı böyle anlar çok değerli. Ayrıca, geri döndüğümde-"

Philippa kararlı bir şekilde, "Ona yeterince su verdiğimiz sürece ölmeyecek," dedi. "Zayıflayacak ama hayatta kalacak. Ve daha iyi olacak."

Tam o anda Jonas'ın gözleri birden açıldı. Bulanık bir şekilde ona baktı ve sonra bir feryat kopardı. Philippa kendisine rağmen irkildi.

"Bunu ilk kez mi duyuyorsun?" diye sordu prenses yorgun bir şekilde, ayağa kalkarak sandalyesinden kalktı ve kollarını uzattı.

"Çok güzel bir sesi var," dedi Philippa. "Hayır, sen otur. Onu besle, sonra sana karnına nasıl masaj yapacağını göstereceğim, bu ağrısına iyi gelebilir."

İki saat sonra, Jonas'ın karnı davul gibi gerilmiş, kendisine en nazik masajlar yapılmış, morarana ve nefesi kesilene kadar çığlık atmış ... ve sonunda bitkin bir halde uykuya dalmıştı.

Philippa onu dikkatle beşiğine yatırdı ve uyuması için söylediği şarkının son birkaç mısrasını mırıldandı.

"Hâlâ iyi olacağına inanıyor musun?" diye sordu annesi eğilerek. battaniyeyi bebeğin çenesinin hemen altına sokmak için.

"Bezini gördün. Tamamen normaldi, hiç kan yoktu. İyileşecek. O bir savaşçı. Çok acıyor ama yine de bize anlatmaya devam etti.

Acıyı durdurabiliriz. O pes etmedi."

"Doğru," dedi prenses, yorgunluğuna rağmen biraz neşelenerek. Sonra da ekledi: "Hayatımda hiç bu kadar yıprandığımı hatırlamıyorum."

"Yatağa gitmelisin," dedi Philippa. "Jonas birkaç saat uyuyacak. Eğer uyanırsa, ona biraz su vereceğim. Hâlâ daha fazla suya ihtiyacı var."

Bir an sessizlik oldu. Sonra: "Ona söylediğin neydi?" diye sordu prenses.

"Bu bir İtalyan şarkısı," dedi Philippa. "Güneş ışığı, kur yapmak ve tüm o saçmalıklarla ilgili bir şey. Annem bana-" Durdu.

"Sen bakıcı değilsin," dedi prenses. "Siz bir leydisiniz. İtalyanca şarkı söylüyorsunuz, anneniz sizi ilk kez sahneye çıkmaya hazırladı ve elbiseniz de oldukça hoş - her ne kadar yeşilin o tonunun saçlarınızla pek uyuşmadığını düşünsem de, ki bu arada saçlarınız çok güzel."

"Ben bir *bakıcıyım*," dedi Philippa, çaresizliğin nabzını hissederek. "Ailem bu dünyaya düştü, hepsi bu."

"Eğer durum buysa, neden inci bir kolye takıyorsun?"

Philippa kararlı bir şekilde, "Annemin hediyesiydi," dedi. Sesi titremiyordu çünkü en azından gerçek *buydu*.

"Bu çok yeni bir aile çöküşü olmalı. Çünkü ayakkabıların çok güzel. ve hiç de yıpranmamış. Bende de aynılardan var ve İtalyan derisinden yapılmışlar."

Philippa terliklerine baktı. Terliklerini giyerken ayakkabılarının durumundan anlaşılabilir.

Prensesin ona sırtıttığını görmek için başını kaldırdı. "Kaçmışsın, muhtemelen iğrenç bir evlilikten. Ya da hayır, bunun için çok gençsin. İğrenç bir talipten. Ve tabii ki kaleye kaçtın. Prens zaten benimle evli olduğunu söylediğim için üzgünüm, çünkü aksi takdirde onunla kendin evlenebilirdin, ki bu oldukça romantik olurdu."

Philippa kararsız bir ifadeyle, "Evet, öyle olurdu," dedi. Sonra da ekledi: "Şimdi iyice dinlenmelisiniz, Majesteleri."

"Sanırım güney kulesine dönebilirim. Kocamı uyurken bıraktım." Tekrar beşiğin üzerine eğildi. "Jonas'ın iyileşeceğine gerçekten inanıyor musun? Bebekler hakkındaki tüm bu bilgileri nasıl edindin? Ailen gerçekten dünyaya mı indi?"

"Ben-ben-"

Prenses o kadar tatlı bir gülümsemeye, "Bana ne anlatırsan anlat, hiç şaşırmayacağım," dedi ki Philippa zorlukla yutkundu. "Babam öldükten sonra üvey annem bana iğrenç davrandı, bu yüzden başka türlü sahip olamayacağım her türlü bilgiyi edindim."

Philippa kendini "Amcam doktor," diye açıklarken buldu. "Onu ve teyzemi her seferinde bir aylığına ziyaret ederdim ve her zaman vizitelerine beni de götürmesi için yalvarırdım."

"Erkek olsaydın doktor olurdun," dedi başını sallayarak. "Bazen kadınlar olarak elimiz kolumuz bağılıymış gibi hissediyorum."

"Kesinlikle," diye onayladı Philippa. "Erkek olsaydım doktor olurdum ve kimse bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Ben seçerdim-" Sözünü yarıda kesti.

"Oh, korkunç birinden kaçmışsınız," dedi prenses, belli ki zevk. "Onu yağda mı kaynatmak istiyorsun, yoksa daha da mı kötü?"

O kadar çekiciydi ki Philippa da gülümsemekten kendini alamadı ama tam o sırada prenses kocaman bir esnedi.

Philippa, "Gerçekten uyumalısınız, Majesteleri," dedi. "Jonas çok ağlayacak. Aslında her beslendiğinde ve aradaki zamanın çoğunda ve bu aylarca sürebilir. Yaşı göz önüne alındığında en azından birkaç hafta daha. Yeterince yediğinden ve uyuduğundan emin olmalıyız. Jonas'ı tutabilirim ama onu besleyemem."

Prenses tekrar esneyerek, "Ben Kate," dedi.

"Oh, ama ben-"

"Elbette yapabilirsin," dedi. "Kaçtığın trol hakkında her şeyi duymak istiyorum ama sanırım biraz uyumaya gideceğim. Adın ne demiştin?"

Philippa umutsuzca, "Bayan Damson," dedi.

"Gerçekten Bayan Damson, siz ve ben az önce omuz omuza durduk ve oğlumun bezini inceledik. Ben Kate'im, siz de"

"Philippa," dedi yenilmiş bir halde. "Ama bu hiç uygun görünmüyor."

"Saçmalık. Burada, şatoda hepimiz garip kuşlarız. Elbette Wick var ve ben de Gabriel gelip beni bir prensese dönüştürmeye çalışmadan önce yıllarca üvey annemin hizmetçiliğini yaptım."

"Denediniz mi?" Philippa, Kate'in *There's Wick ile* ne kastettiğini sormaktan kendini alıkoyarak sordu. "Tüm belirtilere bakılırsa *sen* bir prensessin," diye belirtti.

"Gerek kalmadı," dedi Kate, yine kocaman bir esnemeyle. "Prensesler saten kaplı arabalarla dolaşırlar. Dahası, herkes bilir ki bir prensesin çocuğu olduğunda, gül goncası gibi bir ağzı ve güneşli mavi gözleri olur. Oysa ben tüm Hristiyanlık âlemindeki en çirkin bebeği doğurdum."

"O kadar da çirkin değil," dedi Philippa, zavallı küçük Jonas adına savunmaya geçmiş gibi hissederek.

"Evet, öyle," dedi annesi beşiğin üzerine doğru eğilerek. Beşiğin üzerine bir

parmağını burnuna koydu. "Burada biraz patates var." Gözleri. "Kuş üzümü gözlerinden daha büyük." Ağzı. "Ağzı fena değil. Ama hiç ağzını daha geniş açan ya da böyle korkunç sesler çıkaran bir bebek gördünüz mü?"

"Asla," dedi Philippa dürüstçe. "Sen yatağına dön, ben sana bebeği uykudan sonra getiririm."

"Peki ya sen? Senin yerleşmen gerekmiyor mu? Hayır, ne düşünüyorum ben? En azından bakıcı gibi davrandığın sürece bu kapı aralığında uyuyacaksın. Henüz durmana izin vermeyecek kadar bencilim."

Philippa gülümsedi. "Bakıcı olmaktan mutluluk duyuyorum, Majesteleri. Gerçekten, bebekleri seviyorum."

"Kate," diye ısrar etti Kate, beşikten doğrulurken. "Bence Jonas uyandığında onu yemek odasına getirsen iyi olur. Biz yemek yeriz."

Saat sekizde ve o saatten önce acıkacağını sanmıyorum. Bu arada üstünü değiştirmene gerek yok."

"Üstümü değiştirmeyeceğim," dedi Philippa Gaçkıklıkla. "Hemşireler misafirlikte yemek yemezler."

"Bakıcılar metreslerine Kate demezler, yani belli ki siz bir istisnasınız."

"Peki ya bebek?" Philippa sordu. "Onu bırakmak istemem." "Elbette

bizimle olacak," dedi Kate. "Dışarıda olmasından hoşlanmıyorum.

"Gözüm görmesin." Ve Jonas'ın burnuna son bir kez dokunarak kapıdan çıktı.

Dördüncü Bölüm

Üç saat sonra Philippa seçtiği mesleği yeniden gözden geçiriyordu. İnanılmaz derecede yorucu ve sıkıcı görünüyordu. Jonas uyanmış, bir saat kadar ağlamış, biraz su içmiş ve tekrar uyumuştı. Sonra tekrar uyanmış ve yine ağlamıştı ama tam da Philippa onun aç olup olmadığına karar vermeye çalışırken tekrar uykuya dalmıştı.

Çocuk odasının yanındaki odada küçük çantasını açtı ve Jonas'ın sessizlik nöbetlerinden birinde saçlarını tarayıp yeniden fırçaladı, bu sırada hep Bay Berwick'i düşündü. Prenses ona *Wick diyordu*. Güzel gözleri vardı, sanki hayat ona istediğini vermiyormuş gibi düşünceli bir hali vardı.

Kâhya olduğu için olmalı. Uşak gibi görünmüyordu.

Jonas çocuk odasından inledi ve kadın aceleyle saçlarını topladı ve onu yatıştırmak için odaya geri döndü.

Amcasının bebeğin bu halinden oldukça memnun olacağını düşündü. şimdi bakıyordu. Sıkışmış bakışı gitmişti, bu da onun bir şeylere sahip olduğu anlamına geliyordu.

İçindeki su. Şimdi ihtiyacı olan şey daha fazla süttü. Ve kadın hemen süt vermeyince tekrar ağlamaya başladı.

"Üzgünüm, küçük hurda," diye mırıldandı ona. "Karnın ağrıyacak. Ama bunu yapmak zorundayız."

Onu hafif bir battaniyeye sardı ve ne yapacağını düşündü. Yemek odasını nasıl bulacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu. Kapıyı açıp koridora yöneldiğinde Jonas o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki yüzü morarmıştı.

Uzun boylu, sarı saçlı, güler yüzlü bir uşak onu bekliyordu. "Oh, şükürler olsun. Adın ne?" diye sordu Jonas'ın hıçkırıkları arasında.

"William, hanımefendi," dedi. "Bay Berwick size eşlik etmemi söyledi. Yemek odası. Bu şatoda kaybolmak çok kolay." "Çok büyük, değil mi?"

"Çok büyük," dedi William duygusallıkla. "Sadece eşyaları getirmek için "Etrafta çarşaf var, buna izin vermezsiniz."

Merdivenlerden inip portre galerisinden geçerek ana merdivenlere indiler. "Hizmetçilerin merdivenlerinden inmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu.

Ona şöyle bir baktı. "Siz değil, bayan."

Philippa buna ne diyeceğini bilemedi, Jonas'ı omzunda salladı -ki bu onun feryatlarına hiçbir şekilde etki etmedi- ve William'ı geniş giriş holünden yemek odasına kadar takip etti.

Odaya girdiğinde, buranın büyük ve resmi bir mekân değil de, altı kişilik bir masanın bulunduğu derli toplu küçük bir oda olduğunu görünce çok rahatladı. Dahası, içerideki tek kişi Kate'ti. Kapı açılır açılmaz ayağa kalktı ve aceleyle onlara doğru yürüdü. "Çocuk odasına gelmek istiyordum ama aptal kocam beni sizi burada beklemeye zorladı. O nasıl?"

"Gayet iyi," dedi Philippa. "Duyduğun gibi karnı aç ama sanırım biraz daha iyi hissediyor."

Kate başını eğdi. "Bir fark duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi Philippa, ama aslında hiç de emin değildi. Bakıcı olmak onu korkunç bir yalancıya dönüştürüyordu. "Aç olduğunu ama acı çekmediğini söylüyor." Babasının söyleyeceği gibi kesin bir ifadeyle söyledi: *İngiltere'nin kıyıları savunmasız*. Bir gerçek.

Kate uzandı ve bebeğini kucağına aldı. "İşte benim tatlım," diye mırıldandı. "Onu oturma odama götüreceğim ve besleyeceğim."

Kadın gidince Philippa uzun bir nefes aldı ve uzanıp saçlarını kontrol etti. Başının arkasına tutturmuştu ama sanki her an sırtından aşağı dökülecekmiş gibi hissediyordu.

Tam o sırada kapı açıldı ve Bay Berwick içeri girdi.

"William beni burada bıraktı," dedi, kendini aptalca bir şekilde yersiz hissederek. "Jonas nerede?"

"Prenses onu beslemek için oturma odasına götürdü. Birazdan onu geri getirecek, ben de doğruca çocuk odasına döneceğim," diye söz verdi.

Masanın etrafında dolaşp peçetesini düzeltirken, "Yapmayacaksın," dedi. "Bu akşam prens ve prensesle yemek yiyeceksin."

"Gerçekten yapmamalıyım-"

"Sizin için bir yer ayarlandı bile," diyerek onun sözünü kesti. "Prensin büyük teyzesi Prenses Sophonisba da bize katılacak, kendisi şüphesiz sarhoş bir halde gelecek, bu da akşam yemeğinde biraz daha içtikten sonra neler olacağına dair bir ipucu sadece."

Başka bir prensesle mi? O, Little Ha'penny'den nadiren çıkan, Londra'ya bile hiç gitmemiş olan Philippa Damson, bir değil iki prensesle mi yemek yiyecekti? "Yapamam," dedi başını sallayarak. "Ben sadece bir bakıcıyım."

"Bunu unutmuşum!" dedi. Gözleri ona gülüyordu. "Sen bir bakıcısın. Sanırım bıçak ve çatal kullanmayı bilmiyorsun."

Philippa doğruldu. "Şaka yapabilirsiniz Bay Berwick, ama ben her iyi eğitilmiş insanın yaptığı gibi, doğru çatal bıçak kullanmayı kesinlikle biliyorum."

hizmetkâr."

"İyi eğitim aldınız mı?" diye sordu içtenlikle. "Görüşmenin o kısmına hiç geledik."

"Tabii ki!"

Masanın diğer ucundan dolaşıp ona doğru döndü. "Şu anda yapmam gereken binlerce şey olduğunu biliyor musun?"

"Size inanıyorum," dedi. "Lütfen onlarla ilgilenmekten çekinmeyin."

Koyu renk gözleri onunkilerle buluştu ve alaycı bir kaşını kaldırdı. "Yeni personeli gümüşlerin olduğu bir odada yalnız bırakamam."

Philippa ona haddini bildirme dürtüsünü bastırarak, artık bir hizmetçi - *sadece* bir hizmetçi- olduğunu kendine hatırlattı ve elinden geldiğince kibirli bir şekilde, "Ben odadan çıktıktan sonra çatalları saymayı unutma," dedi.

Bir adım daha yaklaştı. "Sizden cazip bir hırsız olur. Bu arada bir bakıcıya ihtiyacımız olduğunu nereden duydun? Birdenbire ortaya çıktınız ve Manchester'a gönderdiğim uşak henüz dönmedi bile."

"Ben Manchester'dan gelmedim," dedi Philippa. Rodney'nin bakışları Philippa'da hiçbir zaman uyandırmadığı bir his uyandırmıştı. Yine de Rodney'i düşünmek bile moralini bozuyordu.

"O zaman nereden geldin?" Bir adım daha yaklaştı ve şimdi tam karşısında duruyordu. Bay Berwick, kurbağalı düğmeleri olan bordo renkli güzel bir cübbe giymişti. Nedense üzerinde cübbe gibi değil de Kraliçe'nin süvarilerinin üniforması gibi duruyordu. Ve onlar gibi geniş omuzlu, kaslı ve tertemiz bakımlıydı.

Philippa kendini toparladı ve "Buradan çok uzak olmayan bir köyde büyüdüm. Bebeğin başına gelenleri duyunca yardım edebileceğimi düşündüm."

"Sen mi yaptın?"

Belki de Majestelerinin Süvarilerinden birinden çok bir sihirbaza benziyordu. Gözlerindeki bir şey onu ürpertiordu. "Ve ben

yardımcı oldu," dedi, en azından bunun bir yalan olmadığından emin bir şekilde. "Sen bir gizemsin."

"Benimle ilgili gizemli hiçbir şey yok. Ben çok sıradan bir kıyım."

"İtalyanca şarkı söyleyebiliyorsun-"

Kadın açıklamaya başladı ama adam elini kaldırdı. "Kate bana her şeyi anlattı.

o."

Daha önce duydugu hiçbir uşağa benzemiyordu. Ve o biliyordu ki Tam olarak bunu düşünüyordu çünkü ona yavaş ve yaramaz bir sırıtma yaptı. Philippa ağzının açık kalmasını güçlükle engelledi. Daha önce hiç kimse ona böyle bir gülümseme vermemişti, müstakbel baronetin müstakbel gelini Bayan Philippa Damson'a bile.

Ama o artık müstakbel bir gelin değildi.

Nefes almadan, tıpkı Little Ha'penny'deki hancının karısı gibi tek kaşını kaldırdı -ki herkes onun olması gerektiğinden daha iyi olmadığı konusunda hemfikir di. "Kate?" dedi biraz mırıldanarak. "Hanımına hitap etmek için ne tuhaf bir yol."

Bir an için abarttığından korktu ama adamın gülümsemesi daha da derinlekti ve sırtından aÇağıya bir ürperti inmesine neden oldu. "Ah, ama Kate benim metresim değil," dedi. "En azından kelimenin en önemli anlamıyla değil."

Gözlerini kırıştırdı, sonra da kaşlarını çatı. "Böyle bir şeyi aklından bile geçirmemelisin!"

Başını geriye attı ve güldü. "Çok genç bir güvercinsin, değil mi? Çok, çok genç-"

"O kadar da genç değilim," dedi

kızgınlıkla. "Kaç yaşındasınız

Bayan Damson?"

"Yirmi. Bu da her türlü şey için yeterince büyük bir yaş."

"İlk çıkış için çok yaşlı," dedi. Ama kadın artık ona hak veriyordu.

"Bilemem," dedi. "Ailemin serveti düştükten sonra böyle bir şeyi hiç düşünmedik tabii ki."

"Ah, düşüş," dedi melodramatik bir şekilde iç çekerek. "İlk düşüşten beri her şey yokuş aşağı gidiyor."

"Ailemden mi yoksa Eve'den mi bahsediyorsun?" Philippa kıkırdamasını güçlkle bastırarak sordu. "Çünkü ben her zaman zavallı Havva'nın günah işlemekten çok günaha girdiğini düşünmüşümdür."

"Neden?" diye sordu, kadının yanındaki duvara yaslanarak. Skandal yaratacak kadar sıradan bir hareketti. Bir uşak asla ama asla duvara yaslanmazdı. Ama yine de oradaydı.

Philippa kalbinin daha da hızlandığını hissederek ona, "Havva yılanın günahkâr ayartmasından sorumlu değildi," dedi. "O sadece arkadaşına elmayı ikram etti, bu da cömertlikten bahsetmeye gerek bile yok, iyi bir davranıştı."

Bay Berwick, "İyi davranışların, neden olduğu onca sorun için kabul edilebilir bir mazeret olduğunu sanmıyorum," diye ekledi.

"Muhtemelen o ağaçtan uzak durması gerektiği doğru," diye kabul etti Philippa. "Yine de hiç kimse Adem'in de elmayı yediğini fark etmemiş gibi görünüyor. Bu yarı yarıya onun hatası."

"İkisini de suçluyorum," dedi Bay Berwick. "Düşünsene, eğer bu kadar aptal olmasalardı, hepimiz cennette yaşıyor olurduk." Biraz daha yaklaştı. "Duyduğuma göre çok sıcakmış. Bu İngiliz yağmurlarının hiçbiri yok."

Philippa onun kokusunu alabilecek kadar yakın olmasına rağmen geri çekilmedi. Adam nefis kokuyordu, limon sabunu gibi ve kırlardaki rüzgâr gibi başka bir şey. "Yağmuru severim," dedi, aklından başka bir şey geçiremiyordu.

"Bay Berwick, "İkimiz de incir yaprağı bile olmadan çırılçıplak dolaşıyor olsaydık, bunu yapmazdınız," dedi.

Bu bir saniye havada asılı kaldı. Ya da on.

Sonra duydu: koridorun aşağısından ince, uzun bir feryat geliyordu, acı veren bir ses.

"Ah, saçmalık," diye mırıldandı Bay Berwick.

Bu öyle bir İngilizce küfürdü ki -ve öyle kadifemsi, aksanlı bir sesle söylenmişti ki- Philippa gülmekten kendini alamadı.

Onun da dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Jonas'ın hayatta kalması konusunda gerçekten endişelenmiyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Ağlıyor çünkü süt ona iyi gelmiyor. Ama bu ölümcül bir durum değil ve midesi eninde sonunda buna alışacaktır."

"Kendini doktor mu sanıyorsun?"

"Hayır, ama sağduyu sahibi herkes bir bebeğin kolik olduğunu anlayabilir," dedi. "Böyle durumlarda hiçbir şey yapmamak her zaman daha iyidir." Tereddüt etti.

"Ne?"

Bu yüzden ona aceleyle Jonas'ın bağırsak düğümlenmesi geçirdiğinden korktuğunu anlattı. "Ama amcamın bana bezinde kan olacağını söylediğinden eminim," diye bitirdi. "Ama yok." Jonas'ın ısrarlı feryatları yaklaşıyordu.

"Bana haklısınız gibi geliyor," dedi Bay Berwick. "Yine de amcanızın gelip bebeğe bir göz atması gerekiyor. Nerede o? Hemen bir araba göndereceğim."

"Yapamazsın!" Philippa dehşet içinde soluk soluğa kaldı. "O yapardı, hayır!" "Ama o senin tanıdığın en iyi doktor. Ona ihtiyacımız var."

Kapı açıldı ve Kate içeri girdi, Jonas'ı taşıyordu ve muhtemelen prens olan bir adam da onu takip ediyordu. Yaşlı bir kadın onun kolunu tutuyordu. Yüzüne o kadar çok boya sürmüştü ki, üstüne de tüylü ve oldukça eski püskü bir peruk takmıştı, öyle ki Little Ha'penny'den gezici bir panayırda birlikte geçmiş bir Çin köpeğini andırıyordu.

Ama Philippa'nın dikkatini çeken prens oldu. Olduğu yerde durdu ve Bay Berwick'in kaşlarından prensinkilere, saçlarına, gözlerine, çenelerine baktı.

"Ekselansları Prenses Sophonisba ve Ekselansları Warl-Marburg-Baalsfeld Prensi Gabriel Albrecht-Frederick William von Aschenberg,"

Bay Berwick duyurdu. Onlara dönerek, "Bayan Damson'ı takdim edebilir miyim?" dedi.

Yaşlı kadın sinirli bir şekilde, "K â h y a tarafından tanıştırmak çok tuhaf," dedi. "Peki, siz kimsiniz o zaman?"

"Ben-"

"O benim bir arkadaşım," diye araya girdi Kate. "Jonas'a yardım etmek için geldi." Philippa'ya gülümsedi ve Philippa bunun doğru olduğunu hayretle fark etti. Kate'i sadece birkaç saattir tanıyor olmasına rağmen, onlar arkadaştı.

Prenses Sophonisba, "Bu uğultudan tek kelime duyamıyorum," dedi. "Daha önce bir kadının kendi bebeğini emzirdiğini hiç duymamıştım. Eminim sorun budur." İnce bir parmağını Kate'e doğru kaldırdı. "O çocuğun ihtiyacı olan şey dayanıklı bir köylünün sütü. Seninki muhtemelen ince ve mavi. Gerçi şimdi düşünüyorum da, sen de neredeyse bir köylü sayılırsın."

Philippa'nın gözleri Kate'inkilerle buluştu ve Philippa aceleyle, "Jonas sakinleşene kadar onu koridorda gezdireyim, olur mu?" dedi.

"Evet, öyle," dedi yaşlı prenses. "Kulağa şeytanlardan biri gibi geliyor Kilisede konuşmaktan hoşlandıkları, bağırmaktan başka bir şey yapmayan tipler. Wick, neden bize içecek bir şeyler ikram etmiyorsun? Roma'nın yanıyor olması keman çalmamamız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu çılgınlıklar sinirlerimi bozuyor."

Philippa Jonas'ı sol kolunun kıvrımına yerleştirdi ve kendisine kapıyı açan uşağa başıyla işaret etti.

Koridorda, Jonas sıkılı minik yumruklarını salladı ve feryat etti. O Bacaklarını tekrar yukarı çekiyordu, bu yüzden karnı ağrıyor olmalıydı. Philippa onu omzuna yatırdı ve yürürken sırtını hafifçe sıvazladı.

Eğer Bay Berwick amcasını çağırmakta ısrar ederse, her şey biterdi. Babası birkaç saat içinde gelecek ve Rodney'le evlenmiş olarak Little Ha'penny'ye geri dönecekti. Jonas büyük bir geçirti çıkardı.

Philippa, "Karnında çok fazla hava var," dedi. Hâlâ ağlıyordu ama sesi daha gönülsüz geliyordu. Karnından büyük bir geçirme daha çıktı.

Amcasının, babasının, Rodney'nin, Jonas'ın, koliğin sorunlarından endişe ederek bir aşağı bir yukarı yürümeye devam etti... Ya yanılıyorsa? Eğer bağırsak düğümlenmesiyse, amcası yapılacak bir şey olmadığını söyleyecekti. Ama . . .

Sonunda yemek odasının kapısı açıldı ve Kate dışarı çıktı. "Tanrı seni korusun," dedi ve bebeği kucağına aldı. Bebek Philippa'nın omzundan iner inmez yüzünü buruşturdu ve daha da yüksek sesle ağlamaya başladı.

"Sus, tatlım," diye mırıldandı Kate.

"Omzunu dene," dedi Philippa. "İşte böyle." Bebeği annesinin omzunun üzerine yatacak şekilde yerleştirdi.

"Ama kafası aşağı sarkıyor. Bütün kan kafasına gidecek."

"Bu yol midesine daha iyi geliyor. Dinleyin." Elbette ağlaması kesilmedi ama feryatları o kadar da umutsuz değildi.

Kate kapıya doğru başıyla işaret ederek, "Git bir şeyler ye," dedi. "Bunu hallettik. Gabriel yarım saat içinde sırayla gelecek, sonra da Wick sırayla gelecek."

Philippa başıyla onayladı. "Ve sonra Prenses Sophonisba, sanırım?"

Kate gözlerini kırıştırdı. "Şey-" Philippa'nın sırtışını yakaladı ve sırtıttı. "Git yemeğini ye!"

Philippa yemek odasına döndüğünde prensi baş köşede otururken buldu. Wick de masanın dibine. Bir an tereddüt etti, nereye oturacağından emin değildi.

Bir uşak öne çıktı. "Bayan Damson," diye mırıldanarak Wick'in yanındaki sandalyeyi çekti.

İki ince gümüş şamdan, ipek damask örtünün üzerine ışık saçıyordu, Altın kaplama tabaklar ve var olduğunu bildiğinden çok daha fazla çatal bıçak takımı. Philippa bir an için başının döndüğünü hissetti. Rodney'nin altında, samanların içinde yattığı gün gerçekten daha dün müydü?

Bir şatoda oturup kraliyet ailesiyle yemek yiyen gerçekten o olabilir miydi? Sağına, Wick'e ya da daha da korkuncu soluna, prensin kendisine bakmaya cesaret edemedi.

Karşısında Prens Sophonisba elindeki tavuk kemiğini kuvvetle emiyordu. "Yeterince güzelsiniz ama biraz kaz gibi görünüyorsunuz," dedi yaşlı kadın. "Daha önce hiç şatoya gitmedin mi?"

"Hayır, yapmadım, Majesteleri," diyerek peçetesini aldı ve kestirdiği yere yaydı.

Sophonisba, "Buradaki insanların çoğu sönmüş bir mum kadar sönük," dedi.

"Aslında, bir kale diğerinin aynısıdır. Koyunlar olmasa bile, birçoğu oturup birbirlerini gıcıkılıyorlar."

Prens boğazını temizledi ve öne doğru eğilerek Philippa'ya büyüleyici bir gülümseme verdi. Onun gülümsemesinden tanıdığı bir gülümseme-

Kardeşin mi? Neredeyse aynı görünüyorlardı, ki bu tesadüf olamazdı.

"Jonas konusunda şimdiden mucizeler yaratmış gibisiniz," dedi. "Size nasıl teşekkür edebileceğimizi bilmiyorum."

Prens Sophonisba, "Bence ona altın bir bekaret kemeri takın," dedi.

"Ağabeyinin ona bakışına bakılırsa, dokuz ay içinde bir piç kurusu düşürmüş olacak."

Demek Wick prensin kardeşiymiş. Birbirlerine bu kadar benzemelerine şaşmamalı. Prens bir an için gözlerini kapattı. "Özür dilerim-"

Prens, Ekselanslarının üzerinden konuştu. "Aslında, bu sadece ihtiyacımız var. Daha fazla piç. Berwick'e bakın."

Philippa bakmaya cesaret edemedi. Adamın yanında oturduğunu, iri vücudunu ve gözlerini üzerinde gezdirdiğini *hissede biliyordu*.

"Ona bak!" diye emretti prenses.

Philippa baktı.

Kadını rahatlatmak için sırtıyordu, gözleri kadının omurgasında küçük şoklar yaratan derin bir zevkle parlıyordu.

"Bir piç," dedi prenses memnuniyetle, parmaklarını yalayarak. "Yine de içlerinde en iyisi. Benim favorim ve ben erkekleri değerlendiririm. Havlayan deli nişanlımı terk edip asla evlenmemeye karar verdiğimden beri hep öyleydim."

Philippa da dudaklarında bir gülümseme hissetti.

Prens Gabriel masanın diğer ucundan, "Bir şatoda, bir tür kraliyet ailesinin arasında olabilirsiniz," dedi, "ama korkarım ki, Bayan Damson, baş başayken en düşük davranış biçimine indiğimizi göreceksiniz."

"Kendi adına konuş," diye karşılık verdi zapt edilemez prenses. "Özel hayatınızda ne tür dolaplar çevirdiğinizi bilmek istemiyorum. Yemek masası için uygun bir konu değil. Terbiyene dikkat et!" Ve tavuk buduyla onun göğsünü dürttü.

Philippa boğazında kıkırdamaların yükseldiğini hissetti. Bir uşak yanına eğildi ve ona bir porsiyon biftek verdi.

"Eğer kendi bagetini istiyorsan, bir tane isteyebilirim," dedi Wick. Sesi derin ve boğuktu, Rodney'ninkinden şarabın sudan farkı kadar farklıydı. Ve işte o büyüleyici aksan, onu biraz nefessiz bırakan aksan.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kendini toparlayarak. Onu rahatlatmak için

Prens teyzesiyle İmparator Napolyon'un boyu hakkında bir tartışmaya girmişti. "Bir pire kadar küçük," dedi prenses küçümseyerek. "Ve kaşları çıkık

bir vitrinin kanatları gibi."

Wick Philippa'ya, "Sanırım şimdiye kadar doğumumun evlilikle kutsanmadığını anlamışsınızdır," dedi.

Philippa neredeyse biftek lokmasında boğuluyordu. "I-"

"Bunu duymak sizi dehşete düşürüyor mu?" diye sordu masum bir ifade takınarak. "Korkarım doğduğumdan beri böyle olduğu için buralarda bu duruma alışmışız. Yani benim doğumumdan beri," diye ekledi.

Philippa sonunda etini yutmayı başardı. "Hiç de değil," dedi zayıf bir sesle.

"Şu kıza biraz tavuk verin," diye bağırdı Prenses Sophonisba masanın öbür ucundan. "Akciğerinde bir zayıflık var, muhtemelen bir hafta dayanamaz."

Prens Gabriel gözlerini devirdi ve teyzesini çevik bir hareketle başka bir sohbet konusuna geri döndürdü.

Wick, "Teyzem çok fazla içiyor," diye gözlemledi.

Philippa çatalını yere bıraktı. Bunun doğru çatal olduğunu umuyordu; üç çatal arasından rastgele bir seçim yapmıştı. "Sarhoşların dişlerinin az olma eğiliminde olduğunu fark etmiştim. Ancak Prenses Sophonisba bu açıdan oldukça donanımlı görünüyor."

"Evet, o kemiği şampiyon bir bulldog gibi kemiriyor," dedi Wick. "Peki o zaman. Amcanı nerede bulacağımı söylemeye karar verdin mi?"

"Yapamam," dedi. "Lütfen bana sorma." Wick'in çok güzel bir ağzı vardı. Gözlerini kaçırdı ve ona ağzı açık baktığını fark etmemiş olmasını umdu.

"Onun evine gitmek ne kadar sürer?" "Lütfen yapma-"

"Jonas gelişmeye devam ederse onu çağırmayacağım. Ama Jonas büyürse daha fazla hastalanırsa, aniden bile olsa, onu getirmek ne kadar sürer?"

"Bir gün," dedi rahatlayarak. "Yanında bir not göndersem ertesi sabah buraya dönerdi. Özellikle . . ." Sesi kesildi.

"Özellikle de söz konusu amca muhtemelen her çitin ve tepenin altında umutsuzca seni arıyordur," dedi Wick.

Aralarında bir an sessizlik oldu.

Philippa cevap vermemeyi tercih etti. Bir yerde mahkûmların kendilerini suçlamaya zorlanamayacağını okumuştı. Bu yüzden biftekten bir ısırık daha aldı.

Prenses Sophonisba, Prens Gabriel'e, "Papazın fare kapanında yakalandığın güne pişman olacaksın," dedi. "Çocuklar kadınların işidir. Baban senden utanırdı."

Prens kibarca, "Ah, ama o fare kapanının içindeki peynir dayanılmazdı," dedi. "İzninizle sevgili teyzeciğim. Bayan Damson, Wick. Sanırım benim sıram geldi." Bununla birlikte, ayrıldı.

Prenses Sophonisba, Wick'e bir tavuk kemiği daha sallayarak, "Şu kıpır kıpır gözlü kıza bakmayı bıraksan iyi olur," dedi. Bir cevap beklemiyor gibiydi çünkü arkasını döndü ve bir uşağı azarlamaya başladı.

"Kıpır kıpır gözlü mü?" Philippa sordu.

"Kadife demek istiyor," dedi Wick. Gülümsemesi yasaklanmalıydı. Kadının içini sıcak ve teslimiyetçi hissettiriyordu.

"Kadife gözler mi?" Philippa kendini toparlayarak, "Kadife gözler mi?" dedi. "Sanırım ben kıpırda."

"Smoky," diye teklif etti.

Burnunu kırıştırdı. "Bir genelev gibi konuşuyorum, kadife ve duman."

"Peki sen genelevler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Gülümsemesi onu kalp çarpıntısı.

"Hiçbir şey," diye itiraf etti.

"Sana şunu söyleyebilirim," dedi ona doğru eğilerek. "Dumanlı deniz yeşili gözleri ya da inci renginde saçları olan hiçbir doxie yoktur."

"Fena değil," diye havladı Sophonisba masanın karşısından.

Philippa sıçradı. Wick'in sesindeki boğucu tona kapılmış, prensesle ilgili her şeyi unutmuştu.

Sophonisba, yarısı yenmiş bir tavuk budunu işaret olarak kullanarak ona, "Dikkat etsen iyi olur," dedi. "Adam bir şeytan tabii ki. Kardeşi de aynıydı. Gabriel onu gözüne kestirdiğinde prensesin bir şansı olduğunu mu sanıyorsun? Hiç şansı yoktu!" Kadın homurdandı. "Neredeyse konyağımı bırakmak zorunda kalacaktım ama sonunda onunla evlendi."

"Brandy mi?" Philippa şaşkınlıkla tekrarladı.

"Sorma," diye mırıldandı Wick.

Anlaşılan Sophonisba kendine içkiyi hatırlatmıştı; şimdi tavuğunun yanında biraz istiyordu.

Wick, "Doğumumla ilgili uygunsuz durumları bildiğiniz için dikkat çekici bir şekilde skandalsız görünüyorsunuz," dedi. "Hâlâ ürpermeni ve gözlerini kaçırmanı bekliyorum."

"Geçmişte insanlar ürperdi mi?" diye sordu.

"Bayanların var." Sesinde taviz vermeyen bir şey vardı. Biraz kasvetli.

"Ben artık bir hanımefendi değilim," dedi omuz silkerek. "Tabii ki, bir piçler arasında ayırım yapmalı."

"Zorunda mı?" Wick sordu.

"Kesinlikle," dedi kararlılıkla. "Davranışlarıyla bu unvanı hak edenler ve sadece koşullar tarafından verilenler var. Ayrıca, bir hanımefendi olmanın ne anlama geldiği hakkında çok düşündüm."

"Sanırım değişen koşullarınız böyle felsefi düşüncelere yol açıyor," diye sordu, gözleri yine gülerek. "Çünkü gerçek hanımlar bu soruyu asla düşünmezler. Peki hangi niteliklerin gerekli olduğu sonucuna vardınız? Zarafet, kültür, anlayış? Yoksa lüks içinde yaşama yeteneği yeterli mi?"

"Fedakârlık," dedi açıkça. "Ve bazen buna değmez."

Onun gözlerinde gördüklerinin saygıdeğer ya da gerçek olamayacağını düşündü ve kendini bifteğine adadı.

Beşinci Bölüm

Sonraki haftalarda Philippa'nın hayatı bir ritim kazandı. Kate Jonas'ı her emzirdiğinde, Jonas saatlerce acı acı ağlıyordu. Philippa ve Kate sırayla onu gezdiriyor, sallıyor, masaj yapıyordu... ama bunların hiçbiri ağrıyan karnına iyi gelmiyordu.

Ama Philippa'nın biraz da utanmazca bir gururla belirttiği gibi, doktorun reçete ettiği hint yağı ve kusturucular olmadan da Jonas tombullaşmaya devam ediyordu. Aslında şatodaki ikinci haftasının sonuna geldiğinde Jonas'taki iyileşme inkâr edilemezdi. Gecenin bir yarısı Kate bebeğin karnını doyurup onu artık vazgeçilmez olan bakıcısına teslim ettikten sonra Philippa ona, "Senin hiçbir sorunun yok," diye mırıldandı. Jonas gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Gözleri dalgalandı ve neredeyse, neredeyse uyuyacaktı, ama sonra başka bir sancı onu yakalamış olmalı çünkü yüzü ıstırapla buruştu ve bacaklarını yukarı çekip haykırdı.

"Zavallı bebeğim," dedi Philippa yanağından öperek ve sonra onu en sevdiği pozisyonda omzunun üzerinden yukarı kaldırdı. Bu onun asılı kaldığı anlamına geliyordu.

Sırtından aşağı, bir fasulye çuvalı gibi yavaşça iniyordu ama işe yarıyordu. Tabii yürümeyi bırakmadığı sürece.

Onu portre galerisine götürmeye karar verdi çünkü akşamın erken saatlerinde kreşin etrafında bir o yana bir bu yana yürümüştü ve o çok aşınmış patikada bir tur daha atmanın onu delirteceğini hissediyordu.

Şato sıcak ve karanlıktı. Bir kat aşağı indi ve portre galerisine doğru ilerledi; ay ışığının pencerelerden içeri süzüldüğünü gördü, rengi çocukken topladığı beyaz beктаşi üzümleri kadar soluk ve soğuktu. Portrelerin önünde uzun süre durmadı, sadece ay ışığının kızarmış yiğitleri günlük hallerinin solmuş kopyaları gibi nasıl gösterdiğini incelemek için durakladı.

Bay Berwick -ya da ona Wick demesi için ısrar ettiği gibi- odaya girdiği anda anlamıştı. Sanki hava bir şekilde değişmişti. Onu her zaman gecenin bir yarısı bulurdu. Onu çocuk odasında ya da galeride arar ve onunla birlikte yürürdü. Gün içinde karşılaştıklarında, genellikle akşam yemeğinde, Jonas'tan, şatodan, her şeyden yeterince nazıkçe konuşturlardı... ama gece randevularından hiç söz etmezlerdi.

Tüm o kıbar gündüz sohbeti ve geleneklere uyma, ayın ve mumun yumuşak parıltısında eriyip gitti. Sanki gecenin bilinmezliği onlara gerçek benlikleri olmaları için bir yaptırım sağlıyordu. Wick'in ona bakışı Rodney'nin eskiden ona bakışına hiç benzemiyordu. Wick onu arzuluyordu. Onun gözlerinde bir talep, maskeleyemediği bir açlık görebiliyordu.

Ama bundan daha fazlası... ondan *hoşlanıyordu*. Onun komik olduğunu düşünüyordu. Onu dinlemekten gerçekten zevk alıyordu. Sarhoş ediciydi, büyüleyiciydi, Rodney'nin hiçbir zaman göstermediği ve gösteremeyeceği her şeydi.

Philippa arkasını döndüğünde Wick'in telaşsız adımlarla ona doğru yürüdüğünü gördü. Gülümsüyordu, Philippa'nın içini ısıtan o orantısız sırıtış.

"Her zaman bu kadar kusursuz görünmeyi nasıl başarıyorsun?" diye sordu, o yakındayken. "Hiç uyumuyor musun?" Bir gecelik ve bir şal giymişti ve saçları sırtından aşağıya her yöne doğru dökülüyordu. İlk bir iki geceden sonra, bebek bütün gece ağladığında, geceleri nasıl görüldüğü konusunda endişelenmeyi bırakmıştı.

Wick, "Eğer kastettiğiniz buysa, ben cübbemde uyumam," dedi. "Prensimiz bu gece nasıl?" Bebeğin küçük kafasına baktı. Yeni bir dinleyicisi olduğunu anlayan Jonas bir uluma sesi çıkardı ama sonra tekrar sustu.

Philippa bebeğin sırtını sıvazlayarak, "Sanırım daha iyi," dedi. "Yine de oturmama izin vermiyor, hatta yürümeyi bile bırakmıyor."

Son gecelerde, Shakespeare'den (*Romeo ve Juliet'i* seviyordu; Romeo'nun sıkıcı bir melankolik olduğunu düşünüyordu) avukatlara (zamanlarını fakir dullara bağışlamaları gerektiğini düşünüyordu; o bunun pek mümkün olmadığını düşünüyordu) diseksiyonlara (bu fikri rahatsız edici buluyordu; o ise bir hastanın ne tür bir hastalıktan muzdarip olduğunu gerçekten tespit etmenin tek yolunun bu olduğunu düşünüyordu).

Şimdi konuşmalarına bir gece önce bıraktıkları yerden devam etti.

"Diseksiyonun önemli olmasının bir başka nedenini daha düşündüm. Başka nasıl

Vücudun sistemlerini derinlemesine araştırmazsak onları öğrenebilir miyiz?" "Birini kesip açmayı gerektirseydi beden hakkında bilgi edinmek istemezdim."

titreyerek söyledi.

"Neden olmasın? Bence büyüleyici olurdu. Cerrah olmak istemezdim; acı çektirmekten hoşlanmıyorum. Ama kişi bedenini çoktan terk etmişse, neden nasıl ve neden öldüğünü bulmaya çalışmayalım?"

"Tüm o kan ve bağırsaklar," dedi. "*Belli ki.*"

"İç organlar," dedi, neredeyse hülyalı bir şekilde. "Üniversitedeyken, insan vücudunda ortalama bir cadde boyunca uzanacak kadar bağırsak olduğunu okumuştum. Hayal bile edemiyorum."

Philippa uyanan Jonas'a, "Onu dinleme," dedi. "Miden bulanacak ve tekrar ağlamaya başlayacaksın."

Jonas geçirdi ve gözlerini bir kez daha kapattı.

"Yürümeyi bırakıp oturacağım Jonas," dedi ona. "Sadece kısa bir süre için." Sonra da Wick'in Jonas'ın yürüyebileceği bir yer olduğu anlaşıldıktan sonra portre galerisine yerleştirilmesini emrettiği kanepeye dikkatle çöktü.

"O zaman neden gidip birkaç cesedi incelemiyorsun?" diye sordu, Wick'in yanına oturmuş olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak -ve bunda tamamen başarısız olarak-. Nabızı anında hızlandı. Bir kere Wick'in bacağı onunkine değiyordu. Bir diğeri, oturur oturmaz sanki dünya içine çekilmiş ve üçü kadar küçülmüş gibi hissetti. Sanki o, Wick ve uyuyan Jonas koca şatoda tamamen yalnızdılar.

"Ben mi?" Bir an için irkilmiş gibiydi. "Saçmalık."

"Neden saçmalık? Amcam bana İngiltere'de korkunç bir doktor açığı olduğunu söyledi. Geçen gece bana Oxford'a gittiğinizi söylemişsiniz; diploma aldınız mı?"

"Tabii ki."

"İyi bir derece mi?" diye ısrar etti.

"Çifte bir ilk. Bu senin için yeterince iyi mi?"

"Tanrım. O zaman tek yapman gereken Edinburgh'daki üniversiteye bir yıl devam etmek," dedi. "Sanırım biraz daha uzun gitmek daha iyi olurdu, ama amcam bana birçok doktorun sadece bir yıl devam ettiğini söyledi."

"Bunu yapamam."

"Neden?"

"Şey, çünkü Gabriel ve ben - çünkü ben buradayım."

"Ağabeyinin seni kâhyası olarak görmesinin çok hoş olduğunu görebiliyorum," diye onayladı, "ama insanları iyileştirmek istiyorsan, sanırım her hasta insan kâhyanın kilerini kaybetmen gerektiğini düşünecektir."

Kendi sesini duydu ve utançla yüzünü buruşturdu. Onunla ilgili bir şeydi bu. Onu neşeli ve hafif çatlak hissettiriyordu.

"Babam-"

"Baban burada değil," diyerek onun sözünü kesti. "Büyük D k' n oğlu olduğunu biliyorum Wick, ama bunun sana pek bir faydası olmamış gibi görünüyor. Neden bunu unutup dilediğini yapmıyorsun?"

"Dilediğim gibi ..." Sesinde bir parça hüzün vardı. "Babamın annemi hiç baştan çıkarmamış olmasını dilerdim, her ne kadar bu benim için talihsiz sonuçlar doğuracak olsa da."

"Gerçekçi dilekleri kastetmiştim," dedi Kate, Jonas'ı uyutmak umuduyla yerinde ileri geri sallanabilmek için daha dik oturarak.

Cevabı alaycı bir gülümsemeyle geldi. "Pilere ne kadar çok kapının kapalı olduğunu bilmenin seni şaşırtacağına inanamıyorum." Kate onun gözleriyle karşılaştı ve gözlerindeki acı çok aıktı.

"O kapılar sadece *aptalları* tutar," dedi yumuşak ama sert bir sesle. "Doğduğun koşullara göre değil, olduğun adama göre yargılanmalısın."

Bir an sessiz kaldı, gözleri hâlâ onunkilerdeydi. Gözlerindeki ifade bir şekilde değişti ve aniden kalbi boğazında atmaya başladı.

"Ne olursa olsun," dedi hızla, kelimelere sığınarak, "burada, İngiltere'de hiç kimse doğumunuzun düzensiz olup olmadığı konusunda en ufak bir fikre sahip olamaz."

Wick, "Kardeşime karşı bir sorumluluğum var," dedi. Ama o ifade hâlâ oradaydı. Neredeyse şefkatliydi.

Philippa tekrar Jonas'ın sırtını sıvazlamaya başladı. "Dün akşam yemeğindeki konuşmayı doğru anladıysam, Gabriel bir yerlerde arkeolog olmayı tercih etmesine rağmen kardeşinin sarayının bazı üyeleriyle birlikte bu kalenin sorumluluğunu üstlendi. . . Tunus'tu, değil mi? Kartaca adında bir şehri mi arıyordu? Bu, ailevi sorumluluk duygusunun sadece alt kademelerde bulunmadığını gösteriyor gibi görünüyor."

Wick buna güldü. "Onu Tunus'a gitmeye ikna etmek için elimden geleni yaptım ama şato için bir gelir sağlaması gerektiğini düşünerek reddetti. Sonra bir kitap yazdı -evlenmekten bahsetmiyorum bile- bir varisle ve şimdi istediği yere gitmekte özgür."

"Onu ikna etmek için *çok uğraştığınızı tahmin ediyorum*. Son derece yakın olduğunuzu söyleyebilirim."

Wick, "Kate'le tanışmadan önce çok mutsuzdu," diye açıkladı.

"Yine de sensiz yapamıyor mu? Aynı mutluluğu senin için de istemez mi?"

Bir an daha sessizlik oldu. Sonra ona gülümsedi. Philippa birden onu öpmeyi çok istediğini düşündü. Rodney'nin talep ettiği ama onun izin vermediği türden, skandal yaratacak bir öpücük verebilirdi.

Sanki onun aklını okumuş gibi, "Rodney hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi. Wick'e Rodney'den asla ama asla bahsetmemeliydi. Her nasılsa, geceleri yapılan bu baş başa görüşmelerde sır saklamak zor oluyordu ve Wick onun birinden kaçtığını çoktan tahmin etmişti.

"Şey ... gergin olduğunda anırmaya başlama eğilimi var," diye önerdi, eski nişanlısına ihanet etmekten hınzırca bir zevk duyuyordu.

Wick başını salladı. "Bu tipleri bilirim. Sanırım İngiliz soyundan geliyor. Sanırım avlanıyor ve *tallyho* gibi saçma sapan şeyler bağırmaktan zevk alıyor."

"Sanırım öyle," dedi. Rodney'nin, kalçalarını olduğundan dört kat daha geniş gösteren kırmızı avcı ceketiyle atının üzerinde otururken zihninde canlanmasına engel olamadı. İstemsizce gözleri Wick'in bacaklarına kaydı.

Hepsi kaslıydı, Rodney'ninkilerden gecenin gündüzden farkı kadar farklıydılar. "Bizi karşılaştırıyor musun?" Sesi kısılmış ve boğuklaşmıştı.

Sinirleri yeniden sarsıldı ama başını salladı. Wick'e yalan söyleyemezdi.

Artık çok yakındı. Arkadaş, hatta belki de daha fazlası.

"Sen çok farklısın."

"Belki de bir baronetin oğlu olduğu içindir." Bunu acı bir şekilde söylemedi.

"Her zaman istediği her şeye sahip oldu, ama bu şişman poposunu mazur göstermez," diye gözlemledi.

"Sana aşık olduğunda gerçekten yedi yaşında mıydı?"

"O dokuz yaşındaydı. Ben yedi yaşındaydım."

"Hayret verici," dedi Wick, sanki gezici bir sergide sergilenen bir şeymiş gibi ona bakarak.

Philippa gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ne demek istiyorsunuz, Mr.

Berwick, yedi yaşındayken arzu edilmediğimi mi?"

"Bir peri masalı prensesi kadar güzelsin," dedi, sesi birden boğuklaştı.

"Yedi yaşındayken de aynı derecede büyüleyici olduğunuza eminim."

"Aslında bir peri masalında olmayı hayal ederdim," diye itiraf etti.

"Kibir, senin adın kadın!" Wick saçından bir tutam çekerek şöyle dedi.

"Kibirden değil. Hep bir prens hayal etmişimdir.

beyaz at. Ben orada, köyün meydanında olurdum, o da bana doğru gelir, kolunu boynuma dolar ve beni eyerin üzerinde önüne çekerdi."

Wick'in kaşı kalktı. "Bu biraz beceri gerektirir. Kafana bir toynak yersen hikâye çok hayal kırıklığı yaratır. Prens parlak bir zırh giyiyor muydu acaba?"

"Doğal olarak," diye onayladı Philippa.

"Neredeyse imkânsız," dedi Wick. "Bir kızı kucakla"-geriye çekildi ve onu tepeden tırnağa hızlıca inceledi-"zırh giyerken ata binmek için hafif olmayan birini mi?"

"Prensime," dedi mağrur bir ifadeyle, "bu başarıyı hiç sorun etmezdi. Beni bir tüy kadar hafif bulurdu." Ona, prensin kendisine attığı bakışa benzer bir bakış attı. "Bu onun fiziğı sayesinde oldu, anlarsın ya."

Wick bir kahkaha patlattı ve Jonas kirpiklerini kırptıştırınca aniden durdu.

"Ruhunda hiç romantizm yok," dedi Philippa. Kanepeye yaslandı ve i çekti. "Peri masalının akrobatik bir prens tarafından kaırılmaktan çok Rodney'den kaçmakla ilgili olduğunu daha yeni fark ettim."

Wick eğildi ve Jonas'a baktı. "Derin uykuda."

"Onu ocuk odasına geri gtrmeliyim. Sanırım beğiğinde daha iyi uyuyor."

"Hayır, senin kucağında daha iyi uyuyor." Sesinde basit bir yorumu tamamen farklı bir Şeye dönüştüren bir nota vardı.

Yanaklarının pembeleştiğini hissedebiliyordu. **B e l k i** de eğilip onu pecekti. Neredeyse dudaklarını onunkilerin üzerinde hissedecekti.

Ama tam olarak değil.

Böylece ayağa kalktı ve karanlıkta birlikte ocuk odasına doğru yol aldılar. Wick onun yanında durmuş, Jonas'ı nazikçe beğiğine geri koyarken sessizce onu izliyordu.

Doğruldu ve arkasını döndüğünde, adam oradaydı, hemen önünde. Başı yavaşça eğildi ve dudakları yanağında gezindi. Kıpırdamadan durdu, kalbi boğazında atıyordu, dudaklarının onunkilere değmesini istiyordu.

"Bunu yapmamalıyım," dedi alçak sesle ve tatlı bir Şekilde.

Kadife gibi koyu renk gözleriyle ona bakıyordu. Onun için fazla güzeldi, fazla sofistike, fazla prens gibiydi.

"Evet, yapmalısın," dedi.

Altıncı Bölüm

Philippa, Pomeroy Şatosu'nda geçirdiği ilk geceden itibaren yatağında uyanık yatmış ve Wick'in öpücüklerini hayal etmişti. Rodney'nin açgözlü istilaları gibi olmayacağına karar vermişti. Yine de neye benzeyeceğini hayal bile edemiyordu. Ya Rodney'nin yaptığı gibi dilini ağzına sokarsa? Ağzına kendi dilinden başka bir dilin girmesi iğrenç olurdu. Bunu biliyordu.

Ama şimdi Wick onu hafifçe öptü, sadece dudaklarının bir fırçası. Ateşten bir sarsıntı vücudundan aşağı, ortasına doğru indi. Kollarını kaldırdı ve Wick'in boynuna doladı. Dudakları sertti ve hiç de ıslak değildi; bu kadar basit bir hareket nasıl olur da onu bu kadar ateşli ve muhtaç hissettirebilirdi?

Birkaç dakika boyunca, adamın ne zaman dilini dudaklarının arasına sokacağını ve bunu yaptığında ne hissedeceğini merak etmekten kendini alamadı. Ama bunun yerine, karanlık çocuk odasında öylece durdu, başı onunkine doğru eğildi, ağzı onunkini tekrar tekrar okşadı. Yavaş yavaş endişelerini unuttu; ayrıca, dikkati sırtında dolaşan ellerine takıldı,

aşağı kayıyor, onu şekillendiriyordu. Çok geçmeden onun dokunuşunun büyüleyici hissinden başka bir şey düşünemez oldu; bu onu oldukça tuhaf hissettirdi. Titredi ve onun sıcaklığına yaklaşılmaya çalıştı.

Dudakları onun dudaklarından kayıp çenesinin çizgisi boyunca, boynunun kıvrımından aşağıya doğru tozlandı ve dokundukları her yerde küçük bir ateş izi bıraktı.

Çok güzel kokuyordu, diye düşündü Philippa şaşkınlıkla. Tadı nasıl olmalı?

Düşüncesizce ağzını açtı ve onun tadına baktı, dili çenesinin sert çizgisine dokunmak için gizlice dışarı çıktı.

Wick'in dudaklarından sert bir ses çıktı ve yüzünü onunkine çevirdi.

"Sevgilim," dedi, sesi sessizlikte boğuk bir iplik gibiydi.

Philippa daha da yaklaştı, vücudunu onun kaslarına göre şekillendirdi. Adamın saçlarının kurdelesinden düştüğünü belli belirsiz fark etti ve uzanıp parmaklarını gevşek tellerin arasında gezdirdi. Bu dokunuş neredeyse öpüşmek kadar samimi gelmişti.

Dili dudaklarında gezindi ve sonra nefes aldı, "Beni geri öp, Philippa. *Lütfen.*" Kadın ağzını açtı. Bu nefes almak kadar doğaldı, insanın yüzünü güneş ışığına çevirmesi kadar. Wick'in öpücüğü istilayla ilgili değildi. Adamın tadı, kadının tadı ve vücutlarının birbirlerine karşı nasıl titrediğiyle ilgiliydi.

Boğazından bir inilti koptu, sonra onu Rodney'nin hiç öpmediği kadar sert, o kadar acımasızca öpüyordu ki, kadın bacaklarından aşağı fırlayan ateş fırtınasında çaresiz, sadece tutunabildi.

Yine de o fırtınada yalnız olmadığını bilecek kadar farkındalığını koruyordu; Wick'in iri elleri sırtından aşağı kayarken, poposuna dolanırken ve onu yukarı, vücuduna doğru çekerken titriyordu. Rodney'nin hamur gibi anatomisine hiç benzemiyordu. Aslında hiç de Rodney gibi *hissetmiyordu*.

Geri çekilen Wick'ti, Philippa'yı nefesini tutmaya çalışırken bırakarak uzaklaşan da Wick'ti. Onun da göğsü kabarıyordu ve Philippa

Gözlerindeki vahşilik. Hayatında hiç bu kadar kadınsı, arzulanır ve güçlü hissetmemişti.

"Seninle evlenemem," dedi alçak sesle ve sertçe. "Sen bir hanımefendisin. Sizinle evlenemem."

"Senden bunu istemedim," diye karşılık verdi, sesi titriyordu.

Bir şey söylemeden, onu öptüğüne pişman olduğunu söylemeden önce onu durdurmak zorundaydı. Saçlarını yüzünden geriye doğru iterek, "İyi geceler," diye fısıldadı.

Wick bir adım öne çıktı, elleri sanki kendini durduramıyormuş gibi ona doğru uzanıyordu. Hızla döndü ve omzunun üzerinden bakmak için duraklayarak yatak odasının kapısına doğru yürüdü.

Tıpkı onun düşündüğü -ve umduğu- gibi arkasından bakıyordu.
ol.

"Sadece şunu belirtmek istiyorum," dedi, "ben sadece Türkiye'nin hizmetinde değilim.

Ama ben en değerli varlığımı, iffetimi verdim. Kibar toplumdaki herkesin onaylayacağı gibi, benim durumumdaki bir kadın asla bir beyefendiyle evlenemez."

Sonra, o cevap vermeden, kendini kapıdan içeri attı. Çünkü . . . Çünkü az önce ona evlenme teklif etmişti.

Ve eğer *bu* onu bir hanımefendi olarak diskalifiye etmek için yeterli değilse, neyin diskalifiye edeceğini bilmiyordu.

Yedinci Bölüm

Wick ertesi gece portre galerisinde görüldüğünde, onun üstü kapalı teklifi hakkında tek kelime etmedi. Bunun yerine Jonas'ın karnındaki sorunları sordu ve ardından ona büyük teyzesi Sophonisba hakkında bir hikâye anlattı. Philippa başını salladı ve gülümsedi ama içinde hayal kırıklığından çılgına dönmüştü.

Aralarında olanlardan hiç bahsetmeyecek miydi? Jonas'ın doğumuyla ilgili yorumunun üstesinden gelecek sihirli sözcükleri bulmak için gece boyunca uyuyamamıştı ve Jonas önemsiz şeylerden mi bahsetmek istiyordu? Sonra birdenbire Jonas telaşlanmayı bıraktı, küçük bir homurtu çıkardı ve uykuya daldı.

Wick de aynı hızla bebeği onun omzundan kaptı ve çocuk odasına geri taşıdı.

Philippa kalbi küt küt atarak arkasından koştu. Tıpkı sahneye çıkmak üzere olan bir aktris gibi repliklerini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ne söylemeliydi? Ne yapmalıydı - ne yapmalıydı ...

Sonunda hiçbir şey söylemedi, çünkü -bebek yatağına yatırılmıştı- ick onu duvara yasladı ve bayılana kadar öptü.

Onunla evlenmesi gerektiğini anlaması için özenle hazırlanmış sorular yerine, ona karşı eriyordu... Şey, onu öptüğünde çıkardığı yumuşak sesler hoşuna gidiyor gibiydi, ki bu iyi bir şeydi çünkü onu öpme şekli, ona dokunma şekliyle birleştğinde, onu sarhoş ediyordu. Hatta yaşlı Fettle'ın yolda uzanmış şarkı söylerkenki sarhoşluğundan bile daha fazla.

Ertesi gece de aynıydı ve ondan sonraki gece de. Gündüz saatleri boyunca Wick'i kendisiyle evlendirmenin yollarını düşündü. Bir şekilde. Çünkü eğer yakında teklif etmezse, gerçekten de babasına yazmak zorunda *kalacaktı*. Kendini korkunç derecede suçlu hissetmeye başlamıştı, babasının ona ne olduğu konusunda ölümüne endişelendiğinden emindi.

Ama gece olduğunda ve Wick onu portre galerisinde bulduğunda, gözleri buluşacak ve tüm bu endişeler aklından uçup gidecekti. Dünya o odaya sığacak kadar küçülecekti. Wick'in kolu onunkine dokunduğunda ürperecek, gözlerindeki bakış karşısında dudağını ısıracaktı.

Ve sonra, Jonas beşiğindeyken, bebek uykuya daldığında doğal bir şekilde Wick'in kollarına kayardı. Oraya vardığında dünya tamamen yok oluyordu ve aklındaki tek düşünce onu daha yakından tanımak için duyduğu şaşkınlıktı. Wick aldığı en güzel hediye gibiydi, yüzlerce farklı katmanla sarılmış bir hediye. Her gece yeni bir şey öğreniyordu, dünyanın geri kalanının bilmediği bir şey.

Kendisinin hayati parçalarını öz kardeşinden bile saklıyordu. Yine de onu bu muazzam çekingenlikten kurtaracak sihirli anahtarı bulmuştu: onu öptü ve öptü. Yüzü yavaş yavaş değişiyor, o amansız neşesinden daha vahşi ve daha öfkeli bir ifadeye bürünüyordu. Sadece onun için olan bir bakış. Artık kontrolü elinde tutmayan bir Wick'i ortaya çıkarmaya çok yaklaşan bir bakış.

Ama ne zaman onu bu son engeli aşmaya ikna etmeye çalışsa, elinin (skandal bir şekilde) kalçalarına değmesine izin verse, hatta bir gece en kötü türden bir Jezebel gibi ona doğru eğilse ...

O hiç kırılmadı. Onun titrediğini hissedebiliyor, sesindeki iniltiyi duyabiliyordu ama kendini kontrol etmeye devam etti.

Ve kadın ne zaman ilişkilerinden bahsetmeye çalışsa, adam geri çekiliyordu. Bir saniye içinde yüzü sakın ve kayıtsız bir uşağa dönüşüyordu. Ona kibarca hoşça kal diyor ve kapıyı kibarca ve sessizce arkasından kapatarak gidiyordu. Yine de ... ertesi gece sanki uzak duramıyormuş gibi geri geldi.

Bu onu çıldırtıyordu. Philippa'nın aklına Wick'in fikrini değiştirmenin tek yolu olarak onu baştan çıkarmak geliyordu. Doğru, baştan çıkarma hakkında pek bir şey bilmiyordu. Ne de olsa Rodney kendini onun ayaklarının dibine atmıştı ve ayak bileklerini tırmalayışını hatırlamak bile ürpermesine neden oluyordu.

Kate'in bebeği emzirmeye götürdüğü bir gün Philippa, Wick'i gümüş parlatan üç uşağın işini incelerken bulana kadar şatonun etrafında dolandı. Kararlılığını toplayarak başını içeri uzattı ve olabildiğince sakın bir şekilde, "Bay Berwick, Majesteleri sizinle çocuk odasında konuşmak istiyor," dedi.

Ama Wick kapıdan çıktığında, kadın onu yandaki küçük oturma odasına çekti. Tek kelime etmediler, sadece ikisini de sessiz kahkahalarla titreten bir sersemlikle bir araya geldiler, ta ki Wick'in gözlerindeki parıltı başka bir şeye, neşeden daha sıcak ve daha özel bir şeye dönüşene kadar.

İkisi de titreyene, kanı hızlanana, onu karşısında sert ve kaskatı hissedene kadar onu öptü.

Yine de birkaç dakika sonra onu uzaklaştırdı ve yüzüne baktı yüzünde nefret etmeye başladığı o anlaşılmaz ifade vardı. Gözlerinde bir kaş çatma vardı.

"Bunu yapmamalısın," diye fısıldadı başparmağını kızın dudığına sürterek.

"Neden olmasın?"

"Ben buna değmem. Ben sana değmem. Bu olamaz, *biz* birlikte olamayız."

"Birlikteyiz," dedi. "Ben-"

Eli kızın elinin üzerinden kaydı. "Sakın söyleme. Söylememelisin. Ben bir centilmen değilim."

"Seni seviyorum," dedi başını adamın elinden sertçe çekerek. "Sana söyleyeceğim

Bunu babama değil, herkese söyleyeceğim: kardeşine, Kate'e, uşaklara, aşçıya."

Onun yutkunduğunu görebiliyordu. "Eğer bunu yaparsan buna dayanamam." "Neden?" diye sordu.

"Bunu en kötü düşmanımdan bile istemezdim."

"Ne istemezsin ki?" diye sordu kadın, gerçekten şaşkıncı.

"Sevdiği kadını mahvetmek," dedi.

"Ben zaten mahvoldum."

Bir parmağını kızın yanağında gezdirdi ve sonra elini bıraktı. "Sen ne düşünürsen düşün, hödük Rodney tarafından mahvedilmedin. Evlilik yatağını bekleyen pek çok hanımefendi var. Ama hiç kuşkunuz olmasın, bir hizmetçiyle evlenerek mahvolursunuz." Döndü ve onu orada bırakarak geri çekildi.

Wick doğruca şatodan çıktı, büyük mermer merdivenlerden aşağı indi ve göle doğru yürüdü. Philippa'nın gözlerindeki hayal kırıklığından başka bir şey görmeden körü körüne ilerledi. Bunu düşününce kalbinde tuhaf bir sızı hissetti.

Yine de ne yapabilirdi? Onu seviyordu - Tanrım, onu mümkün olabileceğini hiç hayal etmediği şekilde seviyordu. Öfkeli bir boğanın önüne atlayabilirdi, kendini

Ama onun istediğini yapamazdı. Onunla evlenemezdi. Onu bir uşağın karısı mı yapacaktı? Asla yapamazdı. *Asla.*

Gölün durgun yüzeyine bakıyor, Philippa'yı kendisine getiren olayların ve onları muhtemelen ayrı tutacak olan sosyal geleneklerin acısını çekiyordu ki omzunda bir dokunuş hissetti, başını çevirdi ve kardeşini yanında buldu. Kardeşlerin yaptığı gibi, anladılar

Gabriel, Wick'e özel öpücüklerinin artık özel olmadığını anlatırcasına gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi açıkça.

"Hmm," dedi Gabriel, ağzının kenarında bir gülümseme seğirerek. "Philippa çok sevimli bir kız. Kate ona bayılıyor."

"Onunla evlenemem."

"Neden olmasın?"

Wick'in kendini toparlaması ve gözlerinde öfke olmadan habersiz kardeşine bakması bir an aldı. Bu tür bir duyguyu asla göstermediği için kendisiyle gurur duyuyordu. "Hizmetinizdeyim," dedi sonunda. "Uşak olarak."

"Sadece sen öyle olmayı seçtiğin için," diye karşılık verdi Gabriel.

"Bu seçim bir kez yapıldığında, karar geri alınamazdı."

"Saçmalık. Londra'da başka bir majordomo kiralayabilirim. Sen sadece paramız olmadığı için devraldın, hatırlamıyor musun? Şimdi Kate'in beklenmedik şekilde yüklü mirasına sahibiz, Yunan arkeolojisi üzerine yazdığım kitap için aldığım ödemeden bahsetmiyorum bile. Aslında, Kate'in babasının mülkünü üvey annesinden satın aldım. Yapabiliriz."

"*Ne yapabilirsin?* Beni meşru mu yapacaksın? Beni Philippa için uygun bir eş mi yapacaksınız?" Wick kendini tutamadı. Korumaktan gurur duyduğu sakın yüzü kalbiyle birlikte çatırdadı ve sesine asit gibi acı döküldü. "Bana en çok ihtiyacım olan şeyi veremezsin: bir sütçü kızla yatıp onu hamile bırakmayan bir baba. Anneme evlilik soyunu, bana da Philippa'nın hak ettiği soyağacını veremezsiniz."

Argümanlarının yerine oturduğunu gördü. "Ben bir kadın için koca değilim, Gabe," dedi daha sessiz bir şekilde.

"Philippa seni seviyor," dedi Gabriel toparlanarak. "Kör bir adam bile bunu görebilir."

Soyağacınız onun umurunda değil."

Wick'in boğazı cevap veremeyecek kadar sıkıydı. Kardeşinin gözlerindeki umutsuzluğu görebildiğini biliyordu çünkü onu sert bir kucaklamanın içine çekti.

Gabriel bir an sonra onun sırtına vurarak, "Senden daha iyisini yapamazdı," dedi.

Sadece başını salladı. "Saçmalık."

"Yetersiz kaldığınız tek bir yol var."

Wick'e tek bir yol gibi görünmüyordu ama Gabriel'in detaylandırmasını bekledi.

"Sen bir korkaksın."

Bu söz üzerine Wick'in göğsünde sadece kardeşinin ilham verebileceği türden bir öfke kabardı. "Bunu bana söylemeye cesaret edemezsin," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Gabriel, "Onu sevecek cesaretin var ama alacak cesaretin yok," dedi. "Ve bunu neden bildiğimi bilmek ister misin?"

"Hayır." Wick'in elleri yumruk şeklinde kıvrılıyordu.

"Çünkü ben de Kate ile aynıydım. Evlenebilmem için Karun kadar zengin olmam gerektiğini düşünerek kapana kısılmıştım. Babamızın aptallığından sen sorumlu değilsin. O seni istese bile, uzanıp onu almaktan korkuyorsun."

Wick sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben korkak değilim," dedi.

Gabriel gerçekten de güldü. "Philippa'nın şansına, teklif ettiği şeyi kabul edecek cesarete sahip başka bir erkeğin çıkmasını sağlayacak kadar güzel."

Wick'in boğazından sessiz bir kükreme çıktı ve kendini kardeşinin üzerine attı. Bir gümbürtüyle yere düştüler, bir darbe telaşıyla yuvarlandılar, tekrar yuvarlandılar. Wick kendini üstte buldu. "Beni şimdi istiyor olabilir ama-"

Cümlesi Gabriell'in ustaca bir hamlesiyle bozuldu ve onu yere devirip nefesini kesmeyi başardı. İkisi de sırtüstü yatıp nefes nefese kalana ve parmak eklemlerine dokunana kadar Wick bunu söylemedi. Açıkça söyledi, çünkü geceler boyu gerçekleri kafasında evirip çevirerek incelemişti ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Bundan yıllar sonra, toplumda onun yanında yer alabilecek bir erkeğe sahip olmayı dileyecek."

Kardeşi kendini ayağa kaldırdı. "Nereden biliyorsun? Belki de sadece daha cesur bir sen istiyordur, ayağa kalkıp doğumuna bakmaksızın diğer erkekler kadar iyi olduğunu söyleyecek cesareti olan bir adam."

Wick kardeşinin kendisine uzattığı eli tuttu. "Onun hak ettiği kişi olamam," dedi çenesini yoklayarak.

Gabriel ona tiksintiyle baktı ve topuklarının üzerinde döndü. "O senden daha iyisini hak ediyor ve ben senin soyundan bahsetmiyorum."

Wick onu oturma odasında bıraktıktan sonra Philippa çocuk odasına geri döndü, Wick'in ona veremeyeceğini defalarca söylediği şey için ona baskı yapmaya devam edemeyeceğinin tamamen farkındaydı. Üstelik Jonas geliştirmeye başlamıştı: artık yemek yedikten sonra ağlamıyor, küçük yanakları dolgunlaşmıyordu; daha o gün ilk kez Kate'e, sonra babasına, sonra da uşakların hepsine gülümsemişti.

Eve gitme vakti gelmişti.

Bebegi ve Kate'i çok özleyecekti ama yeni bir bakıcı bulmak çok kolay olacaktı. Yüreği burkuldu, oturup babasına bir mektup yazdı, mühürledi ve uşağına verdi. Babası akşama kadar mektubu almış olacaktı.

Kaleyi şimdi, bu şekilde terk etmek, kalbini geride bırakmak anlamına gelecekti. Kalbi çalınmıştı: tertemiz tavırları, sessiz ve zeki yüzü ve tutkulu öpücükleri olan bir adam tarafından çalınmıştı. O, toprak sahibi bir soylunun kızı, bir uşağına aşık olmuştu.

Wick'e aşıktı.

Ama Wick onunla evlenemeyeceği konusunda ısrar etti. Ona saygı duyuyordu; eğer onu seviyorsa, ona saygı duymalıydı. Bu onu bir daha asla göremeyeceği anlamına gelse bile.

O zaman bile.

Ama yine de ... her şeyini Rodney'e vermişti - iğrenç, hor görülen Rodney'e. Eğer her şeyini lümpen bir ahmağa verebiliyorsa, neden her şeyini sevdiği Wick'e veremiyordu? Wick'in onu sürekli reddettiği gerçeğini bir kenara bırakırsak tabii.

Öylece pes etmek ona göre değildi.

Sonunda bir kez daha denemeye karar verdi, sadece son bir kez. O gece.

Bu fikir, kalbi inançla çarpana kadar büyüdü. Bunu yapacaktı. Wick'ten sadece bir kez kendisiyle sevişmesini isteyecek, yalvaracak, onu baştan çıkaracaktı. Böylece onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecekti. Böylece ileride babasıyla satranç oynayacağı tüm o akşamlar boyunca bu tek geceyi düşünebilecekti. Aklında beliren sadece satranç değildi.

Rodney vardı. Babasına yazdığı o mektuptan sonra Rodney'den kaçış yoktu.

Onun için "sonsuz dek mutlu" diye bir şey olmayacaktı. Rodney ile hayat

...her neyse.

Ama Wick'i baştan çıkarmayı başarırca, en azından anılara sahip olacaktı. Yine de kurnaz olmak zorundaydı... Wick'in demir gibi bir iradesi vardı ve sadece duygusallık onu asla kıramazdı.

Bir etik soru onu rahatsız etmeye devam ediyordu. Onun kararlılığının üstesinden gelmeye çalışmaya hakkı var mıydı? Wick'in muazzam çekingenliği ve onura olan bağlılığı aynı yerden kaynaklanıyordu: gayrimeşru doğumu. Onu kendisiyle sevişmeye ikna etmeyi başarırca, onun çok değer verdiği bu özelliğini lekelemiş mi olacaktı?

Küçük, alaycı bir gülümsemeyle kızlık hayallerini süsleyen parlak zırlı şövalyeyi düşündü. Bir genç kızın şampiyonu olmak için Wick'ten daha uygun bir erkek yoktu. O, onurlu, iyi ve doğru olan her şeydi.

Sonunda, Wick'in onur kurallarını çiğnemesine neden olmadığı sürece ona haksızlık yapamayacağına karar verdi. Ve bu, onunla onu arzuladığı için değil, ona ihtiyacı olduğu için sevişmesi gerektiği anlamına geliyordu

-daha doğrusu, onu kurtarmak için... onu kurtarmak için. Onunla sevişirken, onun kurtuluşunun aracı olacaktı.

Sekizinci Bölüm

O gece Phillipa Jonas'ı yatırdı ve sonra çocuk odasındaki sallanan sandalyeye oturup kapıya baktı. Saat dokuzu kadar gelmezse onu bulmaya çalışacaktı. Saat dokuz gelip geçtiğinde bunu gözden geçirdi. Saat on... on bir... *Sonunda çocuk* odasının kapısı açıldı.

Philippa, Wick'in yüzüne bir kez baktıktan sonra yuvasına uçan bir kuş gibi onun kollarına atıldı. Ama bu kuş canlı canlı yenme tehlikesiyle karşı karşıyaydı, o yüzden belki de bu iyi bir benzetme değildi. Adamın elleri sert, kararsız ve aceleciydi, sanki kızın ne söyleyeceğini zaten biliyormuş gibiydi. Sanki onun şatodaki son gecesi olacağını tahmin etmiş gibiydi.

Yine de geri çekilmesi uzun sürmedi. Adamın gözlerinde pişmanlıkla savaşıyor ham şehveti görmese kızacaktı. "Ben Rodney değilim, ahırda bir bakireyi alıyorum," dedi, onun kadar kendine de hatırlatarak.

Eğer planını uygulayacaksa, şimdi tam zamanıydı.

Philippa ona, "Ben bakire değilim," diye hatırlattı. Ve: "Sana ihtiyacım var."

Vücudunun her santimi adamın sarmal gücünün farkındaydı. Adamın kendini tamamen hareketsiz tutma şeklinin, seğirmemesinin ya da kıpırdamamasının.

"Babama yazdım," dedi. Adam kaşını kaldırdı.

"Benim için daha fazla endişelenmesine izin veremezdim. Ona böyle bir endişe vermek düşüncesizlik ve nezaketsizlikti." Jonas beşiğinde bir domuz yavrusu gibi hırıltılı bir ses çıkardı. "Babam beni eve götürecek elbette."

Wick ani bir hareket yaptı ama durdu.

Yutkundu ve tekrar ona baktı. "Beni almaya gelecek ve Rodney'ye götürecek. Yapması gereken bu, çünkü Rodney'le ahırda yatacak kadar aptaldım."

"Ah, Philippa," dedi Wick. Ve sonra kollarıyla onu sardı.

"Biliyorum," dedi dikkatle, "eğer yapabilseydin bana yardım ederdin." Adam ona sarıldı, sıcak ve yakın.

"Eğer başka bir adamla yatmış olsaydım, belki Rodney benimle evlenmeyi reddederdi." Kulağa saçma geliyordu. Vazgeçti ve baştan başladı. "Eğer ben-"

Sözünü kesti. "Philippa."

"Biliyorum," dedi sefilce. "İstediğim şeyi yapamayacak kadar centilmen olduğunuzu biliyorum."

"Sen sadece bakıcılık oynuyorsun, Phillipa. Eve gidip yine bir hanımefendi olacaksın. Ama ben hiçbir zaman bir beyefendinin rütbesine sahip olmadım. Hizmetçi ya da piç... ikisi de seninle evlenmeye uygun değil." Sesi sertti, kışın bir kurt kadar vahşiydi. "İmkânsızı istiyorsun."

"Özür dilerim! Bunu asla önermemeliydim." Sözleri bir anda Hıçkırır hıçkırır. "Ben öyle düşünmemiştim. Sadece düşündüm ki sen . . ."

"Sizi arzuladığımı biliyordunuz ve iğrenç bir evlilikten kaçmanıza yardım edebileceğimi düşündünüz. Genç prens odadayken bu konuşmayı yapamam," dedi Wick. Philippa'yı da yanına alarak odanın diğer ucuna yürüdü ve koridora açılan kapıyı açtı.

Kalbi kırılıyordu. Her şey yanlış gitmişti. Wick'e hakaret etmişti. Elbette onun istediğini yapamazdı. Onunla evlenmesi gerektiği fikri kadar saçmaydı. O büyük bir dükün oğluydu. O bir aptaldı - küçük bir köyden gelen aptal, saf bir aptal ve orada kalmalıydı. Gerçi başka bir açıdan bakarsanız, o bir hizmetkârdı ve kadın da bir leydi. Sonuç belliydi.

Ayrıca bu fikir çok saçmaydı ve çaresizlikten doğmuştu. Açıkçası Wick asla ama asla evli olmayan bir kadınla yatmazdı - kadın ona yalvarsa bile.

Wick'i koridora kadar takip edip kapıyı arkasından kapatırken yanakları yanıyordu.

Ama güçlü bir soydan geliyordu ve boyun eğmeyecekti. Sesini sabit tutarak, "Sizden onurunuza bu kadar hakaret eden bir şey yapmanızı istediğim için özür dilerim," dedi. Hatta bir parça gülümsemeyi bile başardı. "Kızların ahlakını bozan biri olmadığınızı biliyorum."

Gülümsemesine karşılık vermedi. "Babam da öyleydi. Annem şatonun çamaşırhanesinde çalışırdı. Ben asla onun gibi davranamam."

Philippa başıyla onayladı. "Sen baban gibi değilsin. Rodney hakkında iki kere düşünmemelisin. Babama her şeyi açıklayacağım ve anlamasını *sağlayacağım*." Wick'i gerçekte, yani babasının onu Rodney'le evlendireceği gerçeğiyle yüzleştirmek istemiyordu.

"İstersen Rodney'i öldürebilirim. Belki de sen istesen de istemesen de bunu yapmalıyım."

Gözlerini kırıştırdı ve adamın gözlerinin tamamen ciddi olduğunu gördü. Bir ses çıkardı boğuk bir kahkaha. "Hayır! Rodney Rodney korkunç biri değil. Sana ondan bahsederken konuyu abartmışım. Babama Rodney'le evlenmek istemediğimi söyleyeceğim, hepsi bu kadar."

Elini uzattı. "Londra'da güzel hanımların el sıkıştığını duymuştum."

Loş koridorda onun eline baktı. "İyi bir hanımefendi misiniz?"

"Hayır, ama senin iyiliğin için keşke olsaydım." "Yani beni satın alabilir miydin?"

Eli düştü. "Seni *satın almak* mı?"

"Ben de kendi çapımda güzelim," dedi tarafsız bir şekilde. "Hanımlar beni Gabriel'den daha büyük bir şekilde desteklemek isteyebileceklerini belirttiler."

Bir an için onu anlamadı, sonra vücudunda bir öfke parıltısı belirdi. "Şimdi benim sana yaptığım gibi sen de bana hakaret ettin," diye tersledi. "Sanırım bu konuşma yeterince uzadı." Çocuk odasının kapısını açmak için döndü.

Eli dışarı fırladı ve kapıyı kapattı.

"Wick," dedi, koyu renkli ahşabın üzerindeki eline bakarak, "o çocuk odasına girmeliyim. Toplanmalıyım. Yarın yola çıkıyorum."

Onun hareket ettiğini ya da kollarının parladığını hissetmedi, hiçbir şey... ve

Ama birden dönmüş ve kendini onun kollarına sarılmış bulmuştu. "Beni satın almana izin verirdim," dedi sonunda, sesi boğuklaşmıştı.

Titrek bir gülümsemeyle idare etti. Sonra derin bir nefes aldı ve Ellerini yüzüne koyup dudaklarını kendi dudaklarına çekti. "Ne kadar?" diye fısıldadı.

"Bana bir servet değerinde olduğum söylendi." Sesinde kasvetli bir nota vardı.

"Fazla param yok." Dili dışarı fırladı, dudaklarının kenarında gezindi, adamın dik vücuduyla, kıpırtısız yüzüyle gizlediği o vahşiliği tattı.

"Özel bir fiyat var. Bir ha'penny'ye gidiyorum," diye fısıldadı dudaklarına.

Bu sefer onu öptü.

Philippa koridorda ne kadar durduklarını bilmiyordu. Gözleri kapalıyken hissettiği tek şey Wick'in güçlü bedeninin baskısı, ağzının uyuşturucu hissi, ellerinin onu şekillendirmesi ve okşamasıydı.

Sonra onun bir şeyler söylediğini fark etti. "Beni satın almayı teklif eden kadınlardan bahsederek seni aşağılamak istememiştim." Sesi alçak ve hırıltılıydı. "Ama kısıtlanmış durumdayım. Senden benimle evlenmeni isteyemem. Bir uşakla bir hanımefendi arasında düşünülebilecek *tek* ilişki, hanımefendinin uşağın hizmetlerini kabul etmesidir."

Yutkundu ve onun gözlerindeki acıyı görünce dudağını ısırdı. "Ama seninle evlenirdim."

Kelimeler dudaklarından dökülmüştü. "Eğer soracak olursanız," diye ekledi çabucak.

Wick kasvetli bir şekilde, "Ben bir tarafta büyük bir soyu olan ama serveti olmayan bir hizmetkârım," dedi. "Ve gerçek şu ki ben Seni seviyorum, Philippa." Yüzünü ellerinin arasına alma sırası ona gelmişti. "Bu da seni hizmetçi yapamayacağım anlamına geliyor. Kraliçeden dilenciye kadar dünyadaki herhangi bir kadınla evlenebilseydim, senden başkasını asla seçmezdim. Ve bunda ciddiyim."

Philippa'nın dudakları titredi. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ama ben evlenemem," dedi Wick, gözleri onunkileri arıyor, anlayış göstermesi için yalvarıyordu. "Farklı bir insan olsaydım ve burası farklı bir yer ve zaman olsaydı, bir hafta önce parmağında bir evlilik yüzüğü olurdu."

"Ah, Wick," diye fısıldadı, göğsüne doğru yığıldı. Bir damla gözyaşı gömleğini ıslattı.

"Sana benim diyebilmek için her şeyimi verirdim." Sesi sert ve gerçekti.

"O zaman seni satın almak zorundayım," dedi Philippa, gözyaşlarını silerek.

ve onu takip eden bir başkası. Geri çekildi ve onun gözlerine baktı, çünkü bu önemliydi. "Ben bir adamın elinden diğerine teslim edilecek bir çocuk değilim."

Kaşları birbirine çatıldı. "Ben-"

"Biliyorsun." Bunu açıkça söyledi, öfkeyle değil. "Seni seviyorum." Sertçe yutkundu.

"Ve ben bu konuda kendi kararımı verebilecek durumdayım. bedenimin eğilimi."

"Biliyorum."

Arkasındaki kapıyı açtı. "O zaman gel." Elini uzattı. Sesi göğsünden boğuk boğuk çıkıyordu. "Philippa, *yapamam*-"

"Eğer beni seviyorsanız, kendime ve hayatıma sahip çıkan bir kişi olarak bana saygı duyuyorsanız

Kimsenin hizmetkârı olmayan ve kimsenin malı olmayan kendi bedenine ..." "Bir centilmen bunu yapmaz," dedi kısık sesle.

Bunun üzerine gülümsedi ve adamın elini tuttu. "Az önce bana centilmen olmadığınızı söylediniz, efendim."

Karanlık çocuk odasından geçerek uzak taraftaki kapıya kadar onu takip etti.

kapıya doğru.

Yatak odasının kenarındaki bir sandalyeden retikülünü kaptı ve açtı. "Eğer sana sahip olabilmemin tek yolu seni satın almaksa. . ."

Yarı inledi, yarı güldü. "Philippa!"

Uzandı, elini yakaladı ve parmaklarını bir ha'penny'nin etrafına sardı. "O zaman sana sahibim. Ve sen sormamış olsan da, fiyatım çok düşüktü. İlk öpücüğünden beri seninim. Sanırım bedavaya geldiğimi söyleyebilirsin."

Adamın gözlerindeki açlık, kendini hayatı boyunca hiç olmadığı kadar güzel hissetmesine neden oldu.

Yine de hareketsiz kaldı ve o şeytani otokontrolünü uyguladı.

Sonra sessizliğin büyümesine izin verdi: "Bir ev satın aldım ama ona sahip olmadım." Gözlerindeki ifadenin Londra sokaklarındaki açık renk eteklilerin bakışlarına rakip olduğundan emindi. "Ve satıldım ama henüz tadını çıkarmadım."

Odada bir sessizlik daha oldu ve bu sırada Philippa'nın kalbi boğazında gümbür gümbür atmaya başladı.

"Berbat bir kelime oyunuydu," diye gözlemledi Wick. Sesinde derin ve yavaş bir şeyler vardı. Kadın gülümsemekten kendini alamadı.

Bir elini mükemmel bağlanmış kravatına götürdü. Philippa nefesini tuttu.

Gözlerini onunkilere sabitlemiş, yavaşça, yavaşça karlı ketenden bir kat kaldırdı, yukarı, yukarı, içinden ... görüşünün köşesinden ellerini gördü,

Çünkü onun yüz ifadesini, yüzünü şekillendiren gergin arzuyu içiyordu.

Sonra ellerini sargısını bir arada tutan kordona doğru kaldırdı. Bir an sonra üzerinde sadece hafif bir muslin gecelik vardı. Göğsüne bir bakış attı ve utançtan pembeleştiğini hissetti. İçgüdüsel olarak, Wick görmeden önce meme uçlarını düzleştirmek umuduyla kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

Öyle olup olmadığını anlayamadı. Ağır paltosunu silkti ve bir sandalyenin üzerine koydu.

"Sen," dedi Philippa ve boğazını temizledi. "Görünüyorsun ..."

"O kıyafet olmadan," dedi Wick, "ben bir erkeğim, sadece bir erkeğim." Kalbinde sevinç kıvılcımları çaktı. "Geceliğimi çıkarmamı ister misin?"

Bir elinde ayakkabısı, doğruldu. "Eğer tereddütlerin varsa, ben giderim."

Kadın *hayır diye cevap verdi* ve adamın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. Sonra ekledi: "Sanırım geceliğim üzerimdeyken kendimi daha rahat hissederim."

Wick başıyla onayladı. Diğer ayakkabısından vazgeçti ve çoraplarını çıkardı,

Sonra durdu, elleri belindeydi.

Philippa sesinin kesildiğini fark etti. Adamın vücudu o kadar gergin ve kaslıydı ki, daha önce gördüğü ya da hayal ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Ona hınzırca bir gülümseme fırlattı, baştan çıkarıcıların bakirelere fırlattığı türden bir gülümsemeydi bu... ama o bakir değildi.

Wick, "Seni uyarmalıyım," dedi ama kadın onu duymadı bile. Pantolonunu çıkardı ve şimdi elleri küçük pantolonunun üzerindeydi.

"Ne?" diye nefes aldı.

"Rodney'le aramızda bir şey olmayabilir-" Elleri hâlâ hareket etmiyordu. "Neyi?" dedi, onun ne demek istediğini anlayamamıştı.

"Birbirinize benzemeyin." Küçük bedenleri yere düştü ve Philippa'nın ağzı açık kaldı. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve ferforje karyola iskeletine yaslandı.

"Ah canım." Sesi gıcırtyla çıkmıştı. Rodney'nin penisinin anısı zihninde canlandı: Rodney'nin küçük penisi, şimdi fark etmişti. Karşılaştırılmazdı.

"Anladığım kadarıyla yok," dedi Wick, sesinde alaycı ama şefkatli bir ton vardı. "Hayır," diye nefes aldı Philippa. "Siz değilsiniz."

Dokuzuncu Bölüm

Wick ne olacağını ve bunun kendisi için ne anlama geleceğini bilmiyordu -düşünmeye cesaret edememişti-. Ama Philippa'nın gözlerindeki bakışa, yüzündeki çaresiz, arzulu, *dehşete düşmüş* ifadeye kahkahalar göğsünde toplanırken, biliyordu.

Ona sahip olmak istiyordu, sahip olmak ve elinde tutmak, ne şekilde olursa olsun. Bu, onun evinde uşak ya da tarlalarında bahçıvan olmak anlamına gelse de ... Ona yakın olmak zorundaydı.

Bu komik, lezzetli, zeki kadın şatoya girmiş ve doğruca onun kalbine girmişti ve o yaşadığı sürece oradan asla ayrılmayacaktı.

Ama bu yarın çözülecek bir sorundu. Şu anda, o sevgilisini yatağın parmaklıklarından kaldırmak zorunda kaldı. "Sevgilim," dedi, yaklaşarak.

Philippa gözlerini adamın yüzüne dikti, sonra tekrar aşağı indirdi. Acı çeken Kadının yüzündeki şüphe onu neredeyse gülmekten iki büklüm edecekti ama

bunu yapamazdı. Bunun yerine onu kollarının arasına aldı ve yatağa yatırdı.

Pencereden gelen ay ışığının izlediği yolda yatıyordu; ay ışığı zeminde, yatağın üzerinde akıyor, pencereye dökülüyor ve yastığın üzerinden yatağın kenarına dökülen beyaz-sarı saçlarının üzerine ışık sıçratıyordu. Uhrevi görünüyordu, bir İngiliz kadını değil de bir peri gibiydi, adamın yakalayıp gece için yatağına getirdiği bir tür masal perisi.

Yatakta onun yanına oturdu. "Neden bana soyunman gerekip gerekmediğini sordun?"

"Rodney soyunmadı, yani soyundu ama kıyafetlerimi çıkarmadı."

"Rodney," dedi Wick, "aptalın ve beceriksizin teki. Fransızca bir harf kullandığını da sanmıyorum, değil mi?"

"Hayır."

"Bu senin çocuk sahibi olmanı engelleyecek," dedi ona. "Bizim çocuğumuz." Bunu söylerken kalbine küçük bir bıçak saplanmıştı. Bebeğinin Philippa'nın içinde büyümesi, karnının yuvarlaklığını seyretmek, gözlerinde küçük bir oğlan ya da kız çocuğu görmek için her şeyini verebilirdi. Ama evliliklerinin önündeki engellerin aşılp aşılamayacağını bilmediği için Fransızca mektup gerekliydi.

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi ama yine de gergin ve kararsız görünüyordu. Yan yatana kadar kendini yavaşça alçalttı ve nazikçe, çok nazikçe öne eğilerek dudaklarını onunkilere değdirdi. Elleri o muhteşem saçlara dolandı, Jove'un kendi dokuma tezgâhlarında eğrilen ipek gibi parmaklarının arasından geçirdi.

Kız ağzını açıp ona doğru dönene kadar onu öptü. Kıpırdamadan onu öpmeye devam etti, vücudunun kendisine doğru yaklaşmasına izin verdi, ellerinin inisiyatifi ele almasına, boynundan omuzlarına, sırtından aşağıya kaymasına izin verdi.

Kadının dokunuşu onu vahşî bir ihtiyaçla titretti ama kendini dizginledi. Kıpırdamadan durdu ve kendi kendine onu korkutmaması gerektiğini söyledi. Philippa zaten tatsız bir deneyim yaşamıştı; eğer bunu da beceremezse, muhtemelen hayat boyu ondan uzak duracaktı.

Kızın gözleri açılana ve "Wick" diyene kadar bekledi. "Evet?"

Sırıtmaktan kendini alamadı.

"Beyefendiler satın aldıkları strumpet'lerle daha fazlasını

yapmıyor mu?" "Ne tür bir şey yapmamı istersiniz?"

"Bilmen gerekirdi. Ve bana öyle gülümsemeyi kes."

"Elimde değil," dedi, öne doğru eğilip dudaklarını, yanağını, tüylü kirpiklerini öptü. "Daha önce bir kadınla yatakta hiç gülmemiştim."

"Muhtemelen şimdikinden daha meşgul olduğun içindir," dedi ve kulak memesini ısırdı, sonra vücudunda titreşen ürpertiye hissetti.

"Bir peri, bir peri gibi görünüyorsun," dedi elini bacağının uzun çizgisinde gezdirerek. Göğsüne hayranlık duyuyor gibiydi: üzerinde küçük desenler çiziyordu. "Ama sen bir öğretmen gibi konuşuyorsun." Philippa ona doğru eğilmiş ve diliyle aynı desenleri çizerken son kelimeyi boğuk bir şekilde söylemişti.

Yavaşça, yavaşça, elini geceliğinin altına, ince kalçasına, belinin yumuşak kıvrımına kaydırды.

"Sadece bir şey söylemek istiyorum," dedi Philippa, göğsünü bırakarak, çok pişmanlığına.

"Mmmmm," dedi parmakları papatya yaprakları kadar yumuşak bir ten üzerinde kayarken.

Kalbi daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde güm güm atıyordu. "Oynaşmak yok," dedi kadın.

Wick'in eli onun cömert ve dolgun göğüslerini okşuyordu. çok netti. Adam göğüs ucunu okşarken Philippa'nın başı yastığa yaslandı ve dudaklarından küçük bir inilti koptu.

Tam olarak kafası da yerinde değildi. Başparmağıyla o tatlı ahududuyu ovarak, "Bu bir şakalaşma mı?" diye sordu.

Boğazından bir başka boğuk inilti, küçük bir hava atışı yükseldi. Nefes nefese "Hayır," dedi. Sonra: "Bunun ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi? Sadece Rodney'nin bu kadar tatsız bir şey yapmaya çalışacağını bilmeliydim."

Wick, sevgilisini yatağa atmanın şimdiye kadar giriştiği en keyifli, eğlenceli ve tutkulu aktivite olduğunu fark etti. Onu tekrar öptü, parmaklarının dolaşmasına izin verdi, Philippa'nın sırtını eğmesine neden olan şeyi işaretledi, içgüdüsel olarak vermek ... ve almak için bir pozisyona düştü.

Yavaşça, yavaşça geceliğini göğüslerinin üzerine kadar çıkardı. Adam, göğsünü okşayan ellerinden birini ağzıyla değiştirene kadar fark etmemiş gibi görünüyordu - bunu fark etmişti. Ve orada kaldı, onun sırlarını öğrendi, tatlılığını tattı. Onun tadını çıkarıyordu. Her irkilmiş soluk göğsünde kahkaha ve arzuyu ikiye katlıyordu.

"Sevgili Philippa," diye mırıldandı bir süre sonra, "*bu* tiddle- taddling mi?" Ve sadece neden bahsettiğini bildiğinden emin olmak için eğildi ve diğer göğsüne bir öpücük verdi, biraz sert ve biraz vahşi olduğunu iddia eden türden.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı ve sonra, "Oh, Wick, bu harika hissettiriyor."

Elleri oldukça kör bir şekilde ona doğru uzandı. "Senin için de aynı şeyi hissediyor musun?"

Her ikisini de tatmin edecek şekilde evet, *gerçekten de öyle* hissettirdiğini anladıklarında

Wick sırt üstü yatmış, Philippa da onun yanında uzanmış, bacaklarından biri Philippa'nınkine dolanmıştı.

"Philippa," dedi, sesindeki kısıklığı belli belirsiz duyuyordu. "Şimdi geceliğini çıkarabilir miyim?"

Ona baktı, gözleri parlıyordu. "Eğer seni *burada* öpersem, Wick, senin tüm vücut tepki olarak sarsılır. İlginç değil mi?"

"Oldukça," diye başardı ve kabarık geceliğini başının üzerinden geçirdi.

"Çok güzelsin," diye nefes aldı, hayrete düşmüştü.

Philippa, Wick'in bakışlarını vücudunda gezdirdi. Ay ışığı bacaklarını kaymaktaşına çevirmişti; kendini onun gördüğü gibi hayal etmeye çalıştı. Ama ona bakmayı tercih ederdi.

"Sadece bir şey," dedi düşüncelerini toparlamaya çalışarak. "Daha önce söylediklerim ..."

Ama elleri kızın belindeydi ve ağzı kızın göğsüne kapanmıştı. cümleyi, kelimeleri ve düşünceyi tamamen kaybetti.

"Evet?" diye sordu.

Bütün gizli yerleri zonkluyordu, bu çok garip bir şeydi. ... yine de bir noktaya değinmesi gerekiyordu. "Bu Rodney'nin aptalca sapkınlıklarından biri," dedi onun omuzlarını çekiştirerek. "Buna "diddling" diyor ama senin böyle bir şey yapmayacağını biliyorum."

Wick, vücudu onunkinin üzerinde duracak şekilde hareket etti ve Tanrı onu korusun, istediği tek şey o iri vücudun onunkinin üzerinde durmasıydı. Sonunda kadınların neden fahişe rolü oynadıklarını anlamıştı: Çünkü böyle bir erkeği gözlerine kestirmişlerdi.

"Wick," diye fısıldadı, kalan son kızlık ihtiyatını da rüzgârlara savurarak, "bana gel ... lütfen?"

"Hoşlanmadığın şeyin *tiddling* olduğunu sanıyordum," dedi Wick, gözleri Kahkaha ve şehvetin kutsal olmayan bir karışımıyla parlıyordu. "Şimdi anladım *ki* sen de mi sevişmeyi sevmiyorsun?"

Philippa gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Güçlü bir el aniden bacağına kavurucu bir yol açarak onları birbirinden ayırdı ve kalçasının iç etinde kaymaya başladı. Philippa'nın nefesi kesildi. "Rodney'nin tam da orası... yapmamalısın!"

"Yapmayacağım," dedi Wick şefkatle, ağzının kenarına bir öpücük daha bırakarak. "Asla Rodney'nin de katılacağı kadar acemice bir şey yapmayacağım."

... bana yalvarmadığınız sürece tabii ki."

Ve bununla birlikte, ağzını öylesine yutan bir öpücükle aldı ki, Philippa ilk başta bacaklarını ayıran ve ona yakın dans eden eli fark etmedi bile.

Ama fark etti. Ağzını geri çekti ve "Wick, *hayır*" dedi.

"Asla yapmam," dedi, gözleri masumdu. "Kıtada biz sevişmeyi küçümseriz. Onun yerine bunu yaparız." Ve bir yanıt için duraksamadan, güçlü elleriyle bacaklarını açtı, aşağı kayd ve o daha böyle bir şeyi düşünemeden ağzını oraya koydu.

Philippa reddetmeyi düşünmedi bile. Aslında hiç düşünemiyordu. Mantıklı düşünme kapasitesi ancak kendini tepeden tırnağa titrerken bulunduğu, kavurucu bir dalganın nasıl olup da başının üzerinden geçip onu kızgın derinliklerine sürüklediğini anlamaya çalışırken yeniden ortaya çıktı.

Wick oradaydı, sırtarak ona bakıyordu... onu dürtüyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu sen misin?"

"Evet," dedi boğuk ve tatlı bir sesle. "Al beni, Philippa. Çünkü seni seven benim ve sen de beni seviyorsun. Beni senin yap."

İçgüdüsel olarak *bu* tür bir sahiplenmenin ha'pennies ya da hatta öpücüklerle ilgisi olmadığını biliyordu. Ve adam onun derinliklerindeyken, serseri gözyaşlarıyla parlayan tek gözleri onunkiler değildi.

"Sen *benimsin*," diye fısıldadı.

Wick onun yüzünü kendi yüzüne bastırdı. "Acıyor mu?"

"Hayır," diye fısıldadı, oldukça şaşırılmıştı. "Rodney'le öyleydi ve senden çok daha fazlası var. Ama bu ..." Biraz kıpırdandı. "İyi hissettiriyor."

"Ah," dedi adam, sesinde öyle büyük bir memnuniyet vardı ki kadın gülümsemeye başladı, ama sonra adam yavaşça geri çekildi ve aynı yavaşlıkla öne doğru itti ve gülümseme kadının zihninden uçup gitti, vahşi zevkten başka her şeyle birlikte, onu karşılamak için eğilen, her vuruşta haykıran büyüleyici duygu.

Gelmeye devam etti, gelmeye... kıyıya vuran gelgit gibi, ama o kadar nazik değil, sonra sanki okyanus ona geldi, sanki saf bir zevk seli ayak parmaklarından parmaklarının ucuna kadar aktı.

Belli belirsiz onun iniltisini duydu, sonra da kendi ılığını. Bu bir keşif gecesi idi.

şafağın loş ışığında uyandığında Jonas'ın ilk kez gece boyunca uyuduğunu gördü. Wick onun üzerine eğilmişti. Elini kaldırdığında onun bir kez daha cüppesini giymiş olduğunu fark etti.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı yüzündeki sa tellerini okşayarak. "Ve sen de benim en sevdiğim bakıcım olmak yerine Bayan Philippa Damson olmaya geri dnmelisin."

Uykulu bir şekilde ona gülümsedi ama uyanmaya başlamıştı ve adamın sözleri uğursuz bir şeye dönüştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Babanın bu sabah seni eve götürmek için gelmesini bekliyorum."

Philippa doğruldu, kalbi aniden çarpmaya başladı. "Gitmeyeceğim."

"Yapmalısınız. Jonas çok daha iyi ve geç hanımlar sonsuza dek ocuk odasında hizmet edemezler. Sen hizmetçi değilsin, Philippa."

"İstemiyorum-" Durdu. "Eğer sen bir hizmetkrsan, ben de bir hizmetkâr olmak istiyorum."

"Böyle bir şey sylememelisin."

"Seni terk etmek istemiyorum."

"Yapmalısın." Bunu nazikçe söylemişti ama kız onun sesindeki katı gerçeği duymuştu. "Burada, kalede sana yer yok. Bir ziyaretçi olarak gelebilirsin ama eğer kıyafetlerimi giyersem." Tereddüt etti. "Gelmemeni tercih ederim."

Ve işte oradaydı.

Bacaklarını yataktan sarkıtıp ayağa kalktı ve Wick'in sözlerinin rpertisinin vücuduna yayıldığını hissetti. "Lütfen Wick, bunu söyleme."

Parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi ve onu kendine çekti. "Senin için gelmeye çalışacağım," dedi alçak sesle ve sertçe. "*Deneyeceğim* Philippa. Ama seni asla yanımda bir hizmetçi ya da dilenci yapamam. Beni bekle-"

"Sonsuza kadar," dedi.

"Bir hafta. Eğer bir hafta geçmeden seni almaya gelmezsem, bunu başaramam. Ama şunu bil Philippa." Gelmiş geçmiş en büyük imparator kadar inatçı bir tavırla onun yüzüne baktı. "Eğer senin için gelmezsem, bu seni arzulamadığımdan, seni sevmediğimden ya da denemediğimden değil. Sana layık olmak için her şeyi yaparım."

Bir hıçkırıkla nefesi kesildi. "Oh, Wick ..."

"Ve senden başka bir kadını *asla* sevmeyeceğim."

Gözlerindeki derin, aç özlem dizlerinin bağını çözdü. Onu yakaladı, kelimeleri bulmaya çalıştı, sonsuza dek onun olduğunu anlamasını sağlayacak yemini. Bir ömür boyu bekleyeceğini.

Ama o gitmişti.

Onuncu Bölüm

Philippa ince gri ışık soluk sarıya dönene ve Jonas kıpırdayana kadar uyanık kaldı. Kendisini ve Jonas'ı yıkayıp giydirir giydirmez uşak babasının onunla konuşmak istediğini söyledi.

Oturma odasına girer girmez kendini babasının açık kollarına attı. "Özür dilerim, baba; ah, endişelendin! Sana endişelenmemeni söylemiştim."

Babası bir an için sadece ayakta durdu, kolları şimdi ona sıkıca sarılmıştı. Sonra ağır ağır oturdu ve sanki beş yaşındaymış gibi onu dizlerine çekti. "Bana endişelenmememi söyledin . . ve bu güvencenin yeterli olacağına gerçekten inandın mı?"

"İlk kaçtığımda öyleydim. Ama geçtiğimiz haftalarda farklı şeyler öğrendim," diye itiraf etti. "Sana itaat etmek istemediğim için gitmemin senin için daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ama artık aşkın bundan çok daha sahiplenici olduğunu biliyorum." Sanki yeniden küçük bir kızmış gibi adamın omzuna yaslandı. "Seni özledim."

"Size iyi davranıldı mı? Prensle konuştum, çok düzenli ve terbiyeli bir genç adam gibi görünüyor. Ama size iyi davranıldı mı?" Etrafına bakındı. "Kızımın bakıcı olarak çalıştığı gerçeğini kabullenemiyorum. Tanrıya şükür annen bunu görecektir kadar hayatta değildi."

"Prens ve prenses bana büyük bir nezaketle davrandılar, baba."

"Onlara teşekkürlerimi sunacağım ama sonra gitmeliyiz. Sen kaçtıktan sonra evi, mülkü, her şeyi ihmal ettim."

Philippa ayağa kalktı ve olabildiğince dik durdu. "Ben Seninle eve döneceğim baba, ama Rodney'le evlenmeyeceğim. Rodney'le asla ama asla evlenmeyeceğim." Jonas uyanmadan önceki o uzun saatte, Wick'i özleyerek uyanık yatarken, uşakla evlenmeyi planladığını babasına söylememenin en iyisi olduğuna karar vermişti.

"Notundan anladığım kadarıyla öyle," dedi babası şaşkınlıkla. "Ama neden, tatlım? Rodney'i hep sevdin-"

"Hayır, baba," diye araya girdi Philippa. "Rodney'le evlenmem fikrini her zaman sevdin. Rodney de beni sevdiğini söyledi. Ama hiç kimse bana o koca popolu *adamla evlenme* konusunda ne hissettiğimi sormadı!"

Babası kaşlarını çatı. "Koca götlü mü?

Öyle mi?" "Evet."

"Hiç fark etmedim. Yine de, bu tür bir kararı popo gibi önemsiz bir şeye dayanarak veremezsiniz. Önemli olan bir erkeğin karakteridir. Rodney sağlam bir delikanlıdır, hem karakteri hem de fiziği sağlamdır."

Bu doğru olabilirdi ama konumuz bu değildi. "Ona zeki diyebilir misiniz?" diye sordu.

OnunBaba verdi Bu bazı düşündüm. "Pekala, belki de değil tam olarak zeki, ama ..."

"Ama?"

"Kafa bir ev gibidir," dedi. "Eğer çok dolu olursa, darmadağın olur. "

"Rodney'nin evinde tek bir mobilya bile yok," dedi kesin bir ifadeyle.

Babasının omuzları çöktü. "Senin için en iyisini yaptığımı sanıyordum."

"Baba," dedi kız, "Rodney'le evlenmeyeceğim. Asla."

"Sadece eve gel," dedi, ayağa kalktı ve onu tekrar kollarına aldı. "Lütfen eve gel Philippa. Bu son haftalar dayanılmaz oldu."

"Özür dilerim," dedi usulca, her ne kadar kasıtsız olsa da kendi kabalığının derinliğini fark ederek. "İncil'deki yılanın dişi kadar kötüydüm, değil mi baba?"

"Pek sayılmaz," dedi bıkkınlıkla. "Nankör kızına yılan dişi diyen de Shakespeare'in Lear'ıydı. Ama annen öldüğünden beri kendimi hiç bu kadar perişan hissetmemiştim, doğrusu bu. Sör George'la konuşmam gerekecek. Ona bunca zamandır kardeşimi ziyaret ettiğinizi söyledim ama o başka türlüünden şüpheleniyor elbette. Hizmetçiler konuştu."

Philippa, "Lütfen ilk gün olmasın," diye yalvardı. "Elbette, baş başa sakın bir gün geçirebiliriz. Bir posset hazırlatırım ve çalışma odanızda satranç oynarız."

Tam da bunu yaptılar.

On Birinci Bölüm

Ama ertesi sabah babası tabağından başını kaldırıp ateşin yanındaki masada duran ve taze tost getirmeye hazır olan uşağı başıyla işaret etti. "Bu iş görür, Quirbles."

Kahyaları kapıyı arkasından sessizce kapatırken Philippa çatalını yere bıraktı. "Ne oldu baba?"

"Artık eskisi gibi değilsin," dedi aniden.

Kadın ona göz kırptı.

"Sende farklı bir şeyler var."

"Umarım değildir." Wick'in Fransızca mektubunun gerektiği gibi işe yaramış olmasını umup ummayacağını bilmiyordu: Dışarıdan bakıldığında, ırzına geçildiğini ve sevildiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"O kalede ne oldu Philippa?" diye sordu babası. Sesi nazik ama sertti.

Çatalını tekrar eline aldı ve yumurtalarını özenle tabağın kenarına itti. "Küçük prensle ben ilgilendim. Sana bunu zaten söyledim, baba."

"Demek istediğim bu değil. Babası uygunsuz bir şey yapmadı, değil mi?"

Philippa'nın ağzı açık kaldı. "Tabii ki hayır, baba! Bu nasıl bir öneri!"

"Ekselansları İngiliz değil."

Philippa azarlararcasına, "Onurlu olan tek şey o," dedi. "Ve prenses de son derece sevimli. Hatta arkadaş bile olduk. Ve bu arada, o *bir* İngiliz - gerçekten de baba, insanların karakterleri hakkında geldikleri yere göre varsayımlarda bulunmamalısın." Aslında Kate'i özlemişti, ki bu çok saçmaydı çünkü sadece birkaç haftadır tanışıyorlardı.

"Yine de bir şekilde değişmişsin. Orada ne oldu?" diye ısrar etti babası.

Philippa derin bir nefes alarak söze girdi. "Aşık oldum."

"Ah, ben de öyle düşünmüştüm," dedi babası, bir tahminin doğrulanmasının verdiği memnuniyetle. "Biliyor musun tatlım, annen ölürken senin için çok endişeleniyordu. Senin ne hissettiğini ya da ne düşündüğünü fark etmeyeceğimden emindi."

Philippa, "Rodney söz konusu olduğunda bunu yapmadın," diye belirtti. Kaba bir şekilde.

"Şimdi bunu telafi ettim," dedi, çirozdan bir ısırık alarak.

Onun çiğnemesini ve kendi kendine gülümsemesini izledi.

Ama sonra bunun önemini anladı. Çatalını keskin bir tıkırtıyla yere bıraktı.

"Aşık oldunuz, kime aşık oldunuz? Prens dizlerinin dibinde dolaşıp sadaka bekleyen ahlaksız bir soylu müsveddesine. Bir erkek kediden daha fazla özü ya da ahlakı olmayan o ışıltılı saray adamlarından birine!"

"Hayır." Artık soğumuş olan yumurtasından bir ısırık aldı ama tadını alamıyordu.

Onlar.

Kaşlarını çattı.

Philippa, "Kâhya," dedi; daldıktan sonra devam etmekten başka çaresi yoktu.

Bu akıl almaz açıklama karşısında babasının yüzündeki kan çekildi.

"Şaka yapıyorsun." Sesi bir fısıltı gibiydi.

Philippa omuzlarını dikleştirdi. "Bay Berwick prensin öz kardeşi. Büyük bir dükün oğludur. Güçlü sadakati ve sevgisi nedeniyle Majesteleri'nin kâhyası olarak hizmet ediyor."

Babası gözlerini kırıştırdı. "Hiçbir beyefendi uşak olarak hizmet *etmez*, bu pozisyona hangi süslü etiketi verirsiniz verin."

Philippa daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla, "O bir beyefendi," diye tersledi.

babasıyla birlikte kullandı.

"O zaman onda başka bir sorun var. Aman Tanrım, o evli bir adam." Bay Damson başını ellerinin arasına aldı. "On altı yaşına bastığın gün seni Rodney'le evlendirmeliydim."

Philippa ayağa kalktı, sonra babasının yanındaki sandalyeye kaydı. "O evli değil, baba."

Babası başını kaldırdı. "Sanırım bir kilise faresi kadar fakir. Mülkü yok."

"Hiç," diye itiraf etti.

"Yine de bu onun neden uşak olduğunu açıklamıyor. Adam büyük bir dükün oğluysa bir varisle evlenebilir. Cübbe giymesine gerek yok; bu soyağacına sahip bir damatla övünmek isteyecek pek çok zengin tüccar var."

Philippa dudağını ısırды.

Aklına geldi. "Battaniyenin yanlış tarafı," dedi babası, ağzı küçümsemeyle dolmuştu.

Başını salladı.

"Lanet olsun!" Bu sözcük küçük odada sert bir şekilde yankılandı. "Baba," dedi yalvarırcasına. "Wick değil-"

"Wick? *Fitil mi?* Mum fitili gibi mi? Kızımın, adını bir ev ihtiyacından alan bir adamla işi olursa lanetleneneceğim." Ayağa fırladı. "Bana o piçin sana dokunduğunu söyle, ben de onu öldüreyim."

Philippa da ayağa fırladı. "Baba, hayır!"

Kollarından tuttu ve yüzüne baktı. "Hayır mı? Hayır, hâlâ bakire misin?" Kız cevap vermedi ve adam onu sarstı. "Şuradaki güzel prens, piç kardeşinin bir İngiliz hanımefendinin bekaretini bozmasının sonuçlarını biliyor mu? Biliyor mu?"

"Kızlığımı bozmadı," diye fısıldadı.

Babasının yüzü gevşedi ama eli gevşemedi. "Ah." Sonra, daha yavaşça: "Bu neden burada olmadığını açıklar, seninle evlenerek hizmetçi sınıfından çıkmaya çalışıyor."

"Benimle evlenmeyi reddetti!" Yarı çılgılık attı.

Babası onun kollarını bıraktı, sendeledi ve sandalyesinde geriye doğru çöktü. "Margaret, Margaret, beni neden terk ettin?" diye inledi.

Philippa çenesini kaldırdı. Annesinin ne yaptığını hayal bile edemiyordu. bu durumdan ne çıkaracağını merak ediyordu. "Ona benimle evlenmesini söyledim." Babasının tek tepkisi yüksek sesli bir inilti oldu.

"O da onurunu gerekçe göstererek reddetti."

"Nerede yanlış yaptım?" diye inledi. "Neyi yanlış yaptık, Margaret?" Başını kaldırdı. "Bunların hepsi Rodney yüzünden, değil mi? Rodney'i kafana taktın ve bu yüzden ilginç bir hikâyesi olan yakışıklı bir hizmetçiye aşık oldun."

"Wick bir beyefendi ve en az sizin kadar onurlu. O da tıpkı senin kardeşin gibi doktor olmak istiyor."

"Sen ilk değilsin," dedi babası, aldırış etmeden. "Şu kız var ya Southplank Kontu'nun bir ya da iki yıl önce. Herkes onun bir uşakla kaçtığını biliyordu, bazılarına göre bir hafta boyunca. Ama o düzgün bir şekilde evlendi,

Şimdi doğru ve sıkı." Tekrar ayağa kalktı. "Ve sen de öyle olacaksın. Bu öğleden sonra Sör George'u ziyaret edeceğim."

"Rodney'le evlenmeyeceğim!" Başının üzerinde uyuşmuş bir umutsuzluk dalgası kırıldı.

"Yapacaksın." Yumuşak huylu babası aniden bir buldok köpeği görüntüsüne büründü. "Dediğimi yapacaksın, Philippa. Senden daha iyi bir edep anlayışına sahip bir hizmetçinin peşinden koşarak hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim. Adamdan böyle bir şey *isteyecek* kadar aptalı oynadığın için mi daha çok dehşete düştüm, yoksa bu fırsatı kaçırmadığı için mi daha çok minnettarım, bilmiyorum."

"Hayır, baba!" Philippa ağladı. "Anlamıyorsun. Anlayamazsın!"

"Yapabilirim," dedi. Koluna girdi ve onu merdivenlerden yukarı çekmeye başladı. "Ve sakın bir daha kaçacağını düşünme. Baronet'e güneş tutmasından muzdarip olduğunu söyleyeceğim. Yarın şişman dipli Rodney'le evleneceksin ve kendini şanslı sayacaksın. Pazar günü, tam da sen o şatonun etrafında kendini aptal yerine koyarak dolaşırken, son evlilik ilanları okundu!"

"Baba," dedi Philippa, sesi gözyaşlarına boğulmuştu. "Wick'i seviyorum. Onu her şeyden çok seviyorum-"

"Onu unutacaksın," dedi babası. Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve babası onu doğrudan yatak odasına itti. "Bir gün bu olayı bir ateş nöbeti gibi hatırlayacaksın. Senin her zaman mantıklı bir kız olduğunu düşünmüşümdür, Philippa."

"Öyleyim!" diye bağırdı. "Rodney'den nefret ediyorum, baba. Ondan nefret ediyorum ve onunla evlen."

"Yapacaksın," dedi ve kapıyı yüzüne kapattı. Tahtanın arasından onu duydu, sesi sadece hafifçe boğuktu. "Yarın!"

Birkaç saat sonra Philippa ön kapının açıldığını duydu ve babasının döndüğünü ve Quirbles'in kapıyı açmasını beklemediğini anladı

onu kabul etmek için. Merdivenlerden aceleyle indi, kalbi küt küt atıyordu. Babasının yüzü terden parlıyordu, her zamanki kederli ifadesi saf bir öfkeye dönüşmüştü.

Philippa tek kelime etmeden, ondan önce oturma odasına koştu. "Bu *Piç* herif!" diye bağırdı babası, kapıyı arkasından çarparak.

Philippa, söz konusu piçin sevgili Wick olmadığına karar vererek bir sandalyeye çöktü. Belli ki Rodney her şeyi ortaya çıkarmıştı.

"Senden faydalandı, bir genç kızdan, nazikçe doğmuş bir genç kızdan. Ve bunu yaptı" -babası dönüp ona dik dik baktı- "*ahırda* mı? *Samanlıkta* mı?"

Philippa yutkundu ama dürüstlikle itiraf etti: "Bunu yapmasına ben izin verdim baba."

Öfke babasının ağzının kenarını büktü. "Bunun konuyla ilgisi yok. Alakasız! Sen nazikçe doğmuş bir genç kızsın, evimin tek çocuğusun ve bir ahırda kızlığın bozuldu!" Ağzından köpükler saçarak durdu. "Annen," diye ağır ağır ekledi, "bunun için beni öldürür."

Philippa dudağını ısırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"O genç aptal itiraf edince Sör George oğlunu odanın öbür ucuna fırlattı," dedi babası, onun karşısına oturarak. Uzandı ve sanki onu boğuyormuş gibi boyun örtüsünü çekti.

"Öyle mi?" Philippa ciyakladı. "Odanın karşısında mı?"

"Baronet de benim kadar dehşete düşmüştü," dedi babası, başını sandalyesinin yüksek arkılığına yaslayarak. "O eşek ne yaptığının farkında bile değildi. *Tabii ki* evden kaçtın. Sen, bir genç kız, evlenmeden alınmışsın, kızım, bir *ahırda*." Bu en kötü ayrıntı gibi görünüyordu. "Bundan asla kurtulamayacağım, asla."

Philippa ne diyeceğini bilemez bir halde, "Baba," diye söze başladı.

Babası başını dikleştirdi. "Bilmeni isterim ki canım, Sör George ve ben neden kaçtığını tamamen anlıyoruz. Tamamen. Senin için korkunç bir deneyim olmuş olmalı. Korkunç. Tıpkı bir kadının

Savaş zamanı, hiç şüphem yok. Örneğin Mısır seferinde-" Durdu ve başını salladı. "Şu anki durumla alakası yok."

"Eminim o kadar da korkunç değildir," dedi Philippa çekingen bir sesle, çünkü babası ona savaş zamanında kadınların durumu hakkında hiç bilgi vermemişti.

"Nazik bir şekilde yetiştirilmiş hiçbir hanımefendi, en kabul edilebilir koşullar dışında, içgüdüsel olarak tatsız bulduğu bir durumla tanıştırılmamalıdır."

Philippa kaşlarını çattı ve babası da ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Karanlıkta," diye açıkladı. "Uygun bir yatakta, evliliğin kutsallığı içinde ve kocanızın size saygı ve hayranlık duyduğunu bilerek, eylemin kendisi -yani evliliğin tamamlanması- size acı verici olmasa bile mutlaka tatsız olsa bile."

"Oh," dedi Philippa. Bu Rodney'le olası evlilik ilişkilerini özetliyordu. Ama bunun Wick'le olan yakınlaşmalarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Dediğim gibi, ikimiz de seni suçlamıyoruz," diye tekrarladı babası.

"Teşekkür ederim," dedi Philippa.

"Annen de kaçırdı." Babası boyun örtüsünü çıkardı ve yüzünü onunla sildi. "O genç adamın aptallığını kabul edemem. Aptallık!"

Philippa midesinde hastalıklı bir hisle bekledi.

"Ama ne olursa olsun," dedi babası, "ahırda da olsa yatağını yapmışsın. Başına gelenleri bu Candlewick'e anlattın mı?"

"Onun adı Berwick, Candlewick değil." Ama o başını salladı.

Babası tekrar yüzünü sildi ve boyun örtüsünü yere attı. "Adama bir bahşış göndereceğim. Yüz pound. Seni reddederek baba soyunun terbiyesini gösterdi. Belli ki, yaşadığınız korkunç deneyim nedeniyle biraz çatlak olduğunuzu fark etmiş. Ve bir beyefendinin yapması gerektiği gibi karşılık verdi. İki yüz pound," diye ekledi.

"Her ne olursa olsun, Rodney'le hemen evleneceksin," diye devam etti. "Şato ve uşakla ilgili o olayı unutacağız. Rodney senin için seçmem gereken adam değil; bunu şimdi anlıyorum. Ve ben

Üzgünüm. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki hayatım, bu noktada diğer tüm kapılar sana kapalı."

Sesi Philippa'ya yabancı bir dil konuşan biri gibi tiz bir tınıya bürünmüş gibi geldi. "Baba," diye yalvardı. "Onunla evlenemem. *Lütfen*."

"Düğün gecemizden sonra annenin benimle evli kalmak istediğini mi düşünüyorsun?"

Bunun mümkün bir cevabı yoktu.

"Yapmadı," dedi babası ağır bir sesle. "Bu hareket, incelikle yetiştirilmiş bir yaratık için dehşet vericidir. Ama başardık ve birbirimizi sevdik ve dünyada evlenmeyi tercih edeceğim başka kimse yok."

"Rodney'le evlenmek zorunda değildi!" Philippa ağladı.

"Bir daha kaçmayacağına dair şeref sözü vermeni istiyorum Philippa."

"Wick benim için gelebilir," diye ağzından kaçırdı.

Babasının gözleri yumuşadı. "Ah, tatlım. Az önce seninle evlenmeyi reddettiğini söylememiş miydin?"

Sefilce başını salladı.

"O gerçekten bir beyefendi," dedi nazikçe.

"Ama o benim için gelebilir," dedi, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Rodney'den ne kadar nefret ettiğimi biliyor ve beni *seviyor*."

"O sana bakamaz," dedi babası, ayağa kalkıp onu kollarının arasına alarak. "Ben olsaydım, sevdiğim kadını, bir hanımefendiyi bir hizmetçinin seviyesine düşürme fikrinden nefret ederdim. Böyle bir şey söyledi mi?"

Philippa'nın göğsünde bir hıçkırık yükseldi.

Babası ona daha da sıkı sarıldı. "Görüyorum ki öyle. Hayatım, işin aslı şu ki iki genç adamla tanıştın. Biri gerçek bir centilmen, belki de doğumu pek iyi değil. Diğeri ise bir baronetin oğlu olmasına rağmen beyefendi değil."

Philippa, "Lütfen beni onunla evlendirmeyin," demeyi başardı.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi onu biraz sallayarak. "Bunu biliyorsun Philippa. Başka seçenek yok. Soylu uşağını zamanla unutacaksın. Rodney seni gerçekten seviyor, her ne kadar aptal bir çocuk olsa da. Çok daha kötüsünü yapabilirdin."

Philippa hıçkırarak, "Buna dayanamıyorum," dedi.

"Kaçmamalısın," dedi babası. "Bu benim kalbimi kırdı. On yıl yaşlandım, tatlım. Nerede olduğunu bilmezsem buna dayanamam. Lütfen."

Sessiz gözyaşları ceketinin içine sızdı.

"Ve sen bir hanımefendisin," dedi babası, belli ki bir avantaj gördüğü yerde öne doğru bastırarak. "Rodney'le evlenmelisin." Sonra da en güçlü kartını oynadı.

"Annenin istediği buydu."

Bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Margaret'in kalbi, senin, tek çocuğunun bir hizmetçi olduğunu ya da yaşlı bir hizmetçi olarak solduğunu düşünmek için kırılırdı," dedi. "Sana söz veriyorum çocuğum, Rodney'i sevmeyi öğreneceğine *söz veriyorum*. O bir aptal ama kötü ya da kaba biri değil. Doğruyu söylemek gerekirse, beyefendiler arasında nadiren gördüğüm bir şekilde seni gerçekten seviyor. Her zaman seninle ve sahip olacağın çocuklarla ilgilenecektir."

Sözlerinin ağırlığı onu Little Ha'penny'de, Rodney'nin kollarında, Durfey Malikânesi'nde kök salmış ağır dikenli çalılar gibi hissettiriyordu.

"I-" Yutkundu, kendini söylemeye zorladı. "Rodney'le evleneceğim, ama bana bir hafta verirsen. Eğer beni yarın onunla evlenmeye zorlarsan, baba, bu gece kaçırım. Gerekirse pencereden sürünerek çıkarım."

Babası iç çekti. "Kahyayı mı bekliyorsun?"

"O bir beyefendi," dedi sert bir sesle. "Bunu kendiniz de kabul ettiniz. O beni *seviyor*. Bana öyle söyledi. Bana gelmenin bir yolunu, bir yolunu bulacaktır."

Babası arkasını döndü, ama gözlerindeki acıma duygusunu görmeden önce değil. "Nasıl istersen," dedi. "En azından bunu sana borçluyum."

On İkinci Bölüm

Philippa'nın geçici erteleme haftası acı dolu saatler, günler geçtikçe ilerledi. Pencereden dışarı, şatoya doğru bakmamaya çalışıyordu. Wick ona bir hafta söz vermişti. Deneyecekti. Deneyecekti. Gelme ihtimali yüzünden hıçkırarak uyumasına rağmen bunu kendi kendine tekrarlayıp durdu.

Ya da onu istemeye gelme ihtimaline, ama bir gün çok geç, bir hafta çok geç, bir yıl çok geç.

Beşinci gün öğleden sonra babası onu bir evde otururken buldu. Şatoya doğru giden tozlu yolu görmeyen arka oda. At arabası olabilecek en ufak bir ses duyduğunda ayağa fırlamaktan yorulmuştu.

"Canım," dedi, "bana büyük bir iyilik yapıp bu kitabı papaza götürür müsün? Bir süre önce ödünç almıştım ve sanırım geri almak ister."

Kitabı onun elinden aldı. "Ksenophon'un *Hellenica'sı*," diye okudu. "Bu da ne böyle?"

"Askeri cesaretin çok ilginç bir anlatımı," dedi babası. "Xenophon eski bir Yunan savaşçısıydı."

"Elbette baba," dedi. "Akşam yemeğinden önce paçaları kıyırmayı bitirmeye çalışıyorum ama sabah ilk iş papaz evine götüreceğim."

"Hayır, papaz kitabı bekliyor," dedi babası. "Lütfen hemen getirin."

Philippa babasının çenesinin gergin olduğunu gördü. Titriyor gibiydi. Bir tür sözsüz heyecanla, anında yorumladığı bir heyecanla.

"Papazla yine tartışıyorsun, değil mi?" diye sordu iç çekerek. "Sanırım *Hellenica da ne demek istediğinizi* kanıtlıyor."

"Kesinlikle," dedi babası memnuniyetle. "Riggs çok şaşırarak."

"Şu anda gitmek zorunda mıyım?"

"Saçını yapabilirsin," dedi babası ona belli belirsiz el sallayarak. "Ne de olsa döndüğünden beri kimse seni görmedi."

Philippa bunu düşünerek üst kata çıktı. Köylülerin heyecandan çılgına döndüklerine şüphe yoktu. Şimdiye kadar onun şatoda bakıcılık yaptığını kesinlikle öğrenmişlerdi. Bunu fark edince en iyi ikinci elbisesini, göğsünün altından lacivert kurdelelerle tutturulmuş soluk mavi elbisesini giydi. Buna uygun bir bonesi vardı, saçlarının rengini vurgulayan aptalca küçük bir şey.

Little Ha'penny'ye vardığında ilk gördüğü kişi, Biscuit and Plow'a sıcak ekmek götüren fırıncının karısı oldu. Bayan Deasly rahat bir tavırla, "Evet, cumartesiden itibaren bir barones olacaksın," dedi. "Seni buraya bakıcınla gelen küçük bir hurda olarak düğündüğümde, büyüdüğüne inanamıyorum. O zamanlar bile saçların güneş ışığı gibiydi ve gördüğüm en güzel küçük şeydin. Ne kadar şanslı bir kızsınız, Bayan Philippa!"

"Evet," dedi Bayan Deasly'ye gülümseyerek. Rodney'le evlenmek zorunda kalsa bile, sevmiş ve sevilmişti ve bu birçok kadının söyleyebileceğinden daha fazlaydı.

Köy meydanına yaklaştığında, kilisenin önünde demirciyle sohbet eden papazı gördü. Peder Riggs nazik, kambur bir adamdı, onun için bir büyükbaba kadar sevimliydi. Bir meşe ağacının altında duruyordu. Güneş dalların arasından süzülüyordu ve siyah cüppesi sanki yağmur suyuyla beneklenmiş gibiydi.

"Sizi tekrar görmek büyük bir zevk, sevgili Bayan Philippa. Cumartesi günü düğün töreninizi gerçekleştirmek benim için bir onur olacak," dedi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak.

Philippa gülümsemeyi pek başaramadı ama başını salladı.

Papaz biraz daha yaklaştı ve onun yüzünü inceledi. "Canım, sen . . ." Durdu ve tekrar başladı. "Adil cinsten olanlar genellikle evlenme konusunda biraz isteksiz olurlar, ama sizi temin ederim ki itaatkâr ve sevgi dolu bir eş olmanın ödülleri olağanüstüdür ve sadece cennette gerçekleşmez."

Philippa dalgınca başını salladı. Kırık bir kalbin hiç yara alıp almadığını merak ediyordu. Papazın yüzünün yumuşadığını ve sanki onu mihraba değil de darağacına gönderiyormuş gibi pişmanlık duyduğunu görünce dikkatini tekrar papaza verdi.

Koluna teselli edici bir el koydu. "Kesinlikle-" Ama o anda atların toynaklarının kaldırım taşları üzerindeki takırtısını duydu ve kalbi yerinden fırladı. Sonunda gelen Wick'ti! O kadar hızlı döndü ki rahibin eli kolundan düştü. O-

Rodney'di.

Onu görür görmez başını kendisiyle birlikte at süren iki genç adama doğru salladı. Onlar meydanın karşı tarafına çekildi ve Rodney atından indi. Bir an için kızın karşısında öylece durdu, yüzü gergindi, sonra bir irade çabasıyla her zamanki uykulu görünümünü geri kazandı.

Sonunda eğilerek selam verdi. "Bayan Philippa." Yayının en alt noktasında, adamın çok yakında kel kalacağını gördü. Muhtemelen bir yumurta kadar kel.

Reverans yaptı ve öpülmesi için elini uzattı. "Bay Durfey." "Ah, sevgili nişanlı çift!" Peder Riggs onun yanında kıkırdadı. Onu görmezden geldiler.

Rodney onun elini tuttu, dudaklarına götürdü ve bırakmadı. "Philippa," dedi rüzgârlı bir iç çekişle. "Ah, Philippa."

Philippa hiçbir şey söylemedi. Onun yerine Rodney'ye bir doğa bilimcinin bir örneği inceleyebileceği gibi baktı, seyrelmiş saçlarını, çenesindeki kibirli ama tembel eğimi, gözlerindeki gerçek -evet, gerçek-sevgiyi katalogladı.

"Özür dilerim," dedi sonunda, hâlâ onun eline tutunuyordu.

Philippa ağzını yukarı doğru kıvrılmaya zorladı ama parmaklarını geri çekti. "Sorun değil."

"Anlamadım. Sanırım biraz kızmıştım. Senin güzelliğin sarhoş edici."

Philippa onun deli olduğunu düşünmüyordu. Onun sadece Ğehvet duyduğunu ve her zaman da Ğehvet duyacağını düşünüyordu. Etli kalçaları ve sıcak gözleriyle birlikte Rodney'nin bir parçasıydı bu. O anda onun kendisine sadık kalmayacağını anladı. Rodney değil, baronet olduktan sonra değil. Gezip tozacak, ahırlarda, hatta belki hanlarda kızların bekâretini neşeyle bozacaktı.

Ama şu anda, iyi ya da kötü, tamamen ona aitti. Elini tekrar yakaladı ve sıkıca tuttu. "Seni seviyorum," dedi omzunu papaza çevirerek. "Seni seviyorum Philippa. Ne istersen yapacağım."

Onun ciddi olduğunu görebiliyordu. Rodney arada sırada ahırda ya da başka bir yerde istekli bir kadınla eğlenirdi ama geceleri gözlerinde parlayan aşkla ona dönerdi.

Bir an için nefes alamadığını, sanki bir camın arkasına hapsolmuş, dokunamadığı bir dünyaya bakıyormuş gibi hissetti. Panik

Hayatının geri kalanını sevdiği insanın kollarında geçiremeyecek olmanın boğucu korkusu içini kapladı.

Ve her zaman *onu* seven bir insanın kollarında olduğu için daha da boğucu.

Philippa belli belirsiz sallanmaya başladığının farkına vardı, önünde uzanan hayatı düşündükçe kalbi sıkıştıyordu. Peder Riggs bir şeyler haykırdı ve şapkasıyla onu yelpazelemeye başladı.

Rodney onu göğsüne çekti ve burnunu ceketine yapıştırdı. Kolalı keten ve ter kokuyordu. Birkaç dakika boyunca orada tutuldu, kapalı gözlerinin ardında, papazın cüppesindeki benekli güneş ışığı gibi ışıklar oynuyordu. Kalbi, sanki bir av partisi ormanı dövüyormuş gibi yüksek sesle kulaklarında atıyordu.

Hayır.

Kalbi değildi.

Aniden geri çekildi ve High Street'in başında yavaş yavaş yürümeye başlayan, hepsi at sırtındaki büyük bir grubu görmek için döndü. Soyluların parlak işlemeleri ve ipekleri içinde neşeyle giyinmişlerdi. Kırmızı giysiler içinde seyisler vardı ve hatta kırmızı süsleri güneş ışığında parıltıyan bir at arabası da onları takip ediyordu.

Rodney onun yanında, "Yüce Tanrım," diye mırıldandı.

Atlar caddede hoplaya zıplaya ilerliyor, binicileri gülümseyerek ayakkabıcıdan ve demirciden çıkan köylülere başlarıyla selam veriyordu.

Birinin yüksek sesle "Panayırdan daha iyi!" dediğini duydu.

Ama Philippa'nın gözleri öndeki atlıya takılmıştı; bu adam ne kraliyet kardeşinin coşkulu işlemelerini ne de sağdıçların kırmızı kıyafetlerini giyiyordu. Parlak bir zırh da giymiyordu.

Karlı beyaz bir ata biniyordu. Kıyafeti kendi babasının seçeceği türdendi: koyu, koyu yeşil bir ceket ve karlı bir boyunbağı. Gösterişli değildi ama giyenin bir centilmen olduğunu ilan ediyordu.

Hatta belki de soylulardan biri.

Hatta belki de İngiliz olmayan bir kraliyet ailesiyle bağlantılıdır.

Meşe ağacının gölgesinden dışarı çıktı, kolu Rodney'nin elinden kaydı.

Wick'in atı ona doğru ilerlerken Philippa gülümsemedi bile. Kalbi bunun için fazla doluydu: şarkılarla, kahkahalarla ve onu hayatının sonuna kadar ayakta tutacak olan aşkla doluydu.

Wick de gülümsemedi. Bineğini tırısı kaldırırken bir kral kadar ciddiye, tam doğru anda eğildi, bir kolunu uzattı, onu eyerine çekti ve sonra dörtnala caddeden aşağıya, Little Ha'penny'den dışarı çıktı.

Kasabanın kenarına vardıklarında, kraliyet grubu köylülerin gözlerini kamaştırmak için Little Ha'penny'de kaldığından beri artık yalnızdılar, Wick tekrar attan atladı ve yukarı uzandı.

Saf bir sevinç hıçkırığıyla onun kollarına düştü.

Wick orada, yolun tozları içinde dizlerinin üzerine çöktü. "Bayan Philippa Damson, karım olma onurunu bana bahşeder misiniz?"

"Wick, ah, Wick," dedi Philippa, onu ayağa kaldırmak için titreyen elini uzatarak.

Ama bekledi. Eğer hendekte duran bir gözlemci olsaydı, bu gözlemci onun yüzünü donuk ve okunamaz bulabilirdi. Ama Philippa'ya göre gözleri derin bir aşktan, şiddetli bir tutkudan ve az da olsa belirsizlikten söz ediyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını onun boynuna doladı. "Ben çok gelmeyeceğinden korktum!"

Kolları onu sımsıcak ve güçlü bir şekilde sarmıştı. Kulağını öptü ve bir şeyler fısıldadı ama kız anlayamayacak kadar hıçkırıyordu. Sonunda onu şefkatle kucağına aldı ve yoldan oldukça uzaktaki bir düğün çiçeği tarlasına götürdü. Orada onu oturttu ve ağlamayı kesene kadar yüzünün ulaşabildiği her yerini öpmeye başladı.

Ağızına ulaştığında, hıçkırıklarla değil ama bambaşka bir duyguyla nefesi hızlanana kadar öptü onu.

Sonunda geri çekildi ve "Tekrar sorabilir miyim?" dedi.

"Tabii ki seninle evlenirim," dedi ve dönerek onun ağızını tekrar yakaladı. "Evet, evet, evet!"

"Benim adım," dedi bir süre sonra, "Jonas. Jonas Berwick."

"*Kocam,*" dedi Philippa büyük bir keyifle, "Jonas Berwick adında bir adam."

Başını iki yana salladı.

"Hayır mı?"

"Jonas Berwick adında müstakbel bir doktor. Yarrow House adında bir mülkü var ve bu mülk kardeşine hediye edilmiş."

Philippa yutkundu. "Oh, Wick."

"*Jonas,*" dedi. "Wick bir zamanlar bir şatoda majordomoydu. Jonas doğumu bilinmeyen ama kibar olduğu belli olan bir beyefendi, tamamen İngiliz ve tamamen güzel karısıyla birlikte İngiltere'de yaşıyor. Görünüşe göre bir kraliyet ailesiyle bağlantısı var ama garip ve küçük bir ülkeden geldikleri için kimse buna pek dikkat etmiyor."

Gözyaşları yine yüzünden aşağı süzülüyordu, korkudan değil, en derin mutluluktan.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum Philippa, müstakbel eşim. Kalbimde senin izlerin var ve öldüğüm gün de orada olacak."

"Vücudunun şemasını çıkaran bir doktor gibi konuşuyorsun," diye fısıldadı. "Vücudunun şemasını çıkardığımda şikâyet etmeyeceğini düşünüyorum," dedi yumuşak ve alçak sesle. Aralarındaki ateş anında yükseldi ve Jonas müstakbel karısını yuvarlayıp görünmeyecek şekilde düğünçiçeklerinin arasına gömüldüğünde yoldan, gerçekten de hiçbir şikâyet yoktu.

Sonsöz

Birkaç ay sonra

Wick, gelininin yüzünü her gördüğünde içine dolan bir sevinç dalgasıyla ona baktı.

Philippa yataklarında sırtüstü yatıyordu. Öğle yemeğinden sonra yatak odalarına çekilmişlerdi ve şimdi güneş ışığının altında, yanakları pembeleşmiş ve göğsü hâlâ kabarmış bir halde yatıyordu.

"Evimizi seviyorum," dedi, ipeksi saçlarından birkaç tutam alıp parmağının etrafında kıvrarak. "Bu yatağı seviyorum. Edinburgh'a gideceğimiz için üzgünüm."

Philippa gözlerini kısarak, "Üzgün değilim," dedi. "Zavallı uşağımızın aklını başından alıyorsun. Şaşırtıcı derecede yetkin bir majordomo olduğunu biliyorum Jonas, ama zavallı adamın senin yüksekliğine çıkmasını bekleyemezsin."

"Tek istediğim gümüşün düzenli olarak iyice parlatılmasıydı."

Philippa gözlerini kapadı. "Bir kâhyanın yapması gerektiğini iddia ettiğiniz her şeyi bir günde nasıl yaptığınızı hayal bile edemiyorum, zavallı Ribble da öyle. Bu hızla gidersen bir yıl değil, altı ay içinde tıp hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacaksın."

"Babanın bir mektup daha gönderdiğini gördün mü?" diye sordu.

Başını salladı. "Napolyon'un ilk seferini yeniden kurgulamasına karşı çıkma cüretini gösteren Cambridge'den cahil bir profesörle şiddetli bir savaşa girişti."

"Babanı seviyorum," dedi Wick. "O bir azim örneği."

"Çok katı biri," dedi Philippa. "En ufak bir ayrıntıda bile başkasının haklı olduğunu asla kabul etmez."

Wick ona doğru sırtıttı. "Ve yine de ... işte buradayım."

"Bu doğru," dedi Philippa. "Senin hakkında fikrini değiştirdi. Sadece o aptal kitabı geri vermek için köye gitmem konusunda ısrar etmesini her düşündüğümde hâlâ gülümsüyorum. Senin maskaralığına katılmak onun yapacağı bir şey değildi."

"Gülümsemeniz gereken şey, benim o atı alıştırırkenki görüntümdür. iş," dedi Wick. "Bıçaklı çocuğu önümdeki eyerde süpürürken kaybettiğim saatler ve saatler olmasaydı, tam iki gün önce senin yanında olabilirdim."

"Ah canım," dedi Philippa uykulu bir sesle. "Umarım onu düşürmemişsinizdir."

"Sık sık," dedi Wick. "Ama hiçbir şeyi kırmadı. *Seni* düşürmeyeceğimden makul ölçüde emin olduğum anda sana geldim." Kızın burnuna hafifçe dokundu. "Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin."

Ağzının kenarı kıvrıldı ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı, sonra da uyudu.

Wick onun yanına uzanmış, güneş ışığının yatağın üzerinde kaymasını izliyordu,

zarif karısının çıplak tenine çizgiler çiziyordu. Doktor tarafı

Karnındaki küçük şişliği ve günün herhangi bir saatinde uykuya dalma şeklini katalogladı. Erkek tarafı, kadının göğüslerinin üç ay önce evlendiklerinde olduğundan bile daha büyüleyici olduğunu fark etti.

Ve  ocuk tarafı... içindeki, hayattaki yerinden asla tam olarak emin olamayan küçük  ocuk... O küçük  ocuk ortadan kaybolmuştı.

O *buraya*, hayattan daha çok sevdiği bir kadının yanına aitti. Gerçi bunun nasıl olduğunu bilmiyordu. Aslında, yıllar sonra büyük kızı Clara peri masallarını keşfedecek kadar büyüyene kadar kendi şansını da anlamamıştı. O zaman, şövalyeler, ejderhalar, güzel bakireler ve sihirli fasulyelerle ilgili hikayeler evin içinde dönüp dururken, Wick kim olduğunu anladı. Büyük bir d k n gayrimeşru oğlu değildi. En iyisi değil ülkedeki doktor. Prensesi kazanan seyis çocuktu.

Hik yelerde seyisin doğumu hakkında pek bir şey anlatılmazdı. Sadece prensesin güneş ve ay kadar güzel olduğunu söylediler.

Ama en önemlisi, bu hikayelerin hepsi aynı şekilde bitiyor.

Sonsuza dek mutlu yaşıdılar.

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)